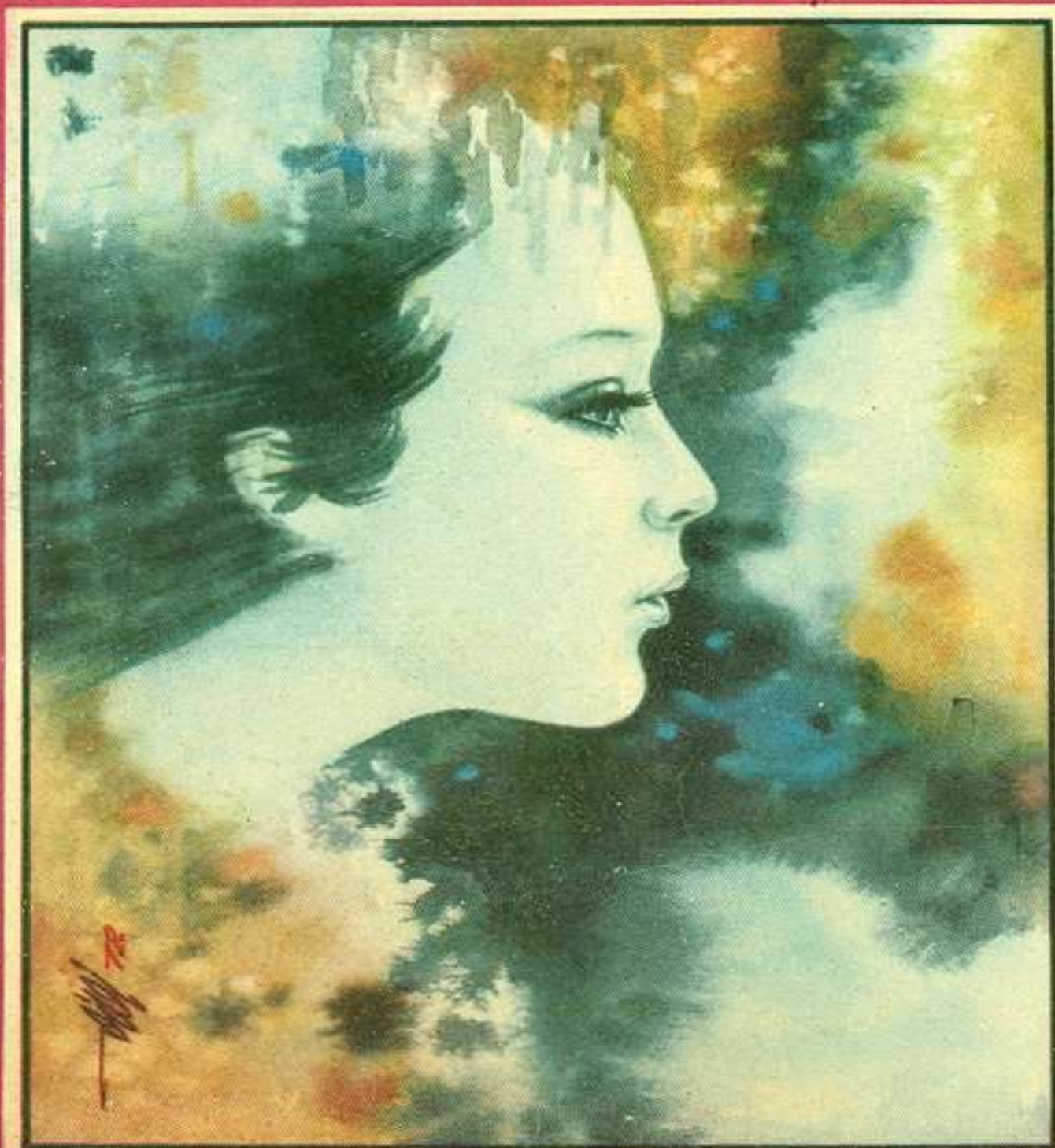

TỦ SÁCH
TUỔI HOA

RONG BIỂN

HOÀI-MỸ

RM

RONG BIỂN

---* ❖ *---

Tác giả: **Hoài Mỹ**

Nhà xuất bản **Tuổi Hoa**

Loại: **Hoa Tím**

Nguồn text: **Tusachtuoihoa**

Đóng gói: **@nguyenthanh-cuibap**

CHƯƠNG 1

Ngọn gió từ hướng tây đem vào đất liền những tiếng động triền miên của biển cả.

Tiếng sóng rì rào càng làm tăng thêm vẻ hoang tịch.

Ngồi dưới gốc cây, Trâm đưa mắt nhìn mong lung trong khoảng không. Chung quanh nàng những chiếc lá vàng không ngừng rơi. Trời về chiều, gió thổi nhẹ, mây bay bay và ánh nắng hiền hoà yếu ớt như đang chết lịm. Ngồi một lúc thật lâu, rồi như muốn xua đuổi những ý nghĩ mù đen, Trâm đứng lên, trút bỏ đôi giày vải, cầm trên tay rồi cầm đầu chạy. Những bước chân nhỏ bé của nàng in hằn trên cát. Lên đến một đỉnh đồi, Trâm dừng lại, thở dồn dập; lưng tựa vào một hàng rào thoải thoải. Ngôi trường trung học của tỉnh lỵ hiện ra trước mắt nàng; tuy xa cả gần cây số nhưng Trâm vẫn nhận ra màu đỏ của mái ngói, màu vàng nhạt của vách tường và những bóng râm của hàng cây phi lao...

Dĩ vãng sống dậy - nào những giờ cầm cúi trên những trang sách, những phút miệt mài cho ngòi bút chạy trên mặt giấy tinh nguyên - nào những giờ ra chơi học trò đùa giỡn giữa những tiếng cười, tiếng nói chát ngắt hồn nhiên và tươi trẻ - nào những dịp tất niên trình diễn văn nghệ vui như mở hội - nào những buổi phát thưởng cuối năm học trang trọng trong nỗi hồi hộp thích thú và trong niềm vui lâng lâng của bao con tim - nào những khuôn mặt dẫu ái của những nhỏ bạn thân thiết như ruột thịt - Ôi tất cả đã xa vời! Tuy nhiên dấu vết dĩ vãng tô đậm nét nhất trong tâm tưởng của Trâm vẫn luôn luôn là hình ảnh thần thánh của cô giáo Việt văn Trang Dung với những giờ bình thơ:

Trang sức bằng nụ cười phì nhiêu

Nhãy bằng chân chim trên dòng suối cạn

Ấy là em trên đường đi buổi sáng

Trăng ở môi và gió ở trong hồn

Mái tóc mười lăm trên lá tung tăng

Em ném vào phố phường niềm vui rùng núi

Trâm tưởng chừng giọng ngâm êm ái của cô Trang Dung còn đang văng vẳng bên tai; đôi mắt huyền mơ của cô không khác gì ánh nhìn của một người con gái đang thời mới lớn ngồi nhìn vu vơ vào một buổi chiều có gió lành lạnh và mưa thu lất phất bay; tóc của cô xoã xuống che nửa khuôn mặt, vẽ nét thần thoại. Ở dưới, những bàn, những ghế cũng như đang lắng nghe - học trò thì khỏi nói, đã hoàn toàn bị thu hút vào một thế giới thần tiên. Ở lứa tuổi 15-17, đứa nào chả thích thơ và nhạc, những chất liệu ngà ngọc đưa hồn người vào mộng...

Trâm biết những bài thơ mà cô Trang Dung ngâm trong lớp hầu hết đứa nào cũng có chép trên những tờ giấy xanh, giấy hồng được tô điểm và giữ gìn cẩn thận, sạch sẽ hơn nhiều lần những cuốn sách, cuốn vở bài học, bài làm, thế mà những học trò con gái mới lớn như Trâm vẫn chơi vơi trong tiếng ngâm huyền hoặc của cô Trang Dung....

Nhưng, đã gần một năm nay Trâm bị ném ra khỏi thế giới của những tà áo trắng, bị đuổi ra khỏi bóng mát của tuổi học trò thơ mộng để dẫn thân vào cuộc đời gai lửa. Tuy nhiên không một động lực, một ngoại cảnh nào có thể làm nhạt nhòa được quãng thời gian đẹp nhất và thi vị nhất đời người đó. Cuộc sống càng sỏi đá, dĩ vãng lại càng sinh động trong Trâm. Những khi buồn nản, chán chường, những khi tủi cực, uất nghẹn, Trâm lại chạy đến đây, trên ngọn đồi này, nhìn về mái trường xưa, nơi đã sáng tạo cho nàng biết bao mộng đẹp, đã cho nàng những ngày tháng để đời, đã dệt cho nàng những ước nguyện diễm tuyệt – như để tìm lại bóng mát – như để xoa dịu những dấy động nghẹn ngào – như để sưởi ấm những cô đơn đông giá – đồng thời như để chạy trốn những căn cỏi của thực tế....nhưng cũng để rồi – lần nào cũng vậy – nàng ôm mặt trong bàn tay cho ràn rụa nước mắt. Vì tất cả đã xa rời tầm tay, biến hình thành ảo tượng, ray rứt những nỗi tiếc ngút ngàn trong Trâm....

Trâm lau vội dòng nước mắt trên má khi bất chợt nhận ra trời sầm tối lại, mây đen kết tụ vùn vù . Một vài làn chớp lóe trên màn trời màu xám. Tiếng sấm biền vọng về như gào thét. Trâm lao người xuống triền dốc.

Trời sắp đổ mưa . Những trận mưa miền duyên hải thường bất chợt, dữ dội và kéo dài . Trâm thoáng hối hận là mình đã lang thang quá lâu ra tận đây . Bộ mặt gay đỏ vì rượu, tiếng hét dã thú của người cha nổi dậy, đuổi theo Trâm khiến nàng cuống quýt bước chân, nhiều lần đã chực ngã . Mặt cát lún sâu, như muốn níu chân nàng lại; những sườn đồi như cao vút lên, nối nhau trùng điệp. Trâm vẫn chạy . Hơi thở như tắt nghẹn trong lồng ngực . Tâm trí Trâm thầm thì lời van xin khẩn khoản – xin trời hãy khoan mưa cho con về tới nhà trước đã, kéo nếu thấy con bị ướt, biết được con ra tận đây chơi, thế nào cha con cũng đánh con tàn nhẫn, mẹ con cũng nhiếc móc con thậm tệ . Xin trời thương con...Lạy trời...lạy trời...đừng mưa vội.....đừng mưa Gió thổi mạnh, ào ào như muốn vạt ngã mọi vật . Mưa rơi ập xuống. Trâm vẫn lao mình hối hả . Nàng thật nhỏ bé giữa không gian tối đen . Nàng không còn thấy gì trước mắt, trên mặt đất. Mưa quất mạnh trên thân thể gầy guộc của nàng, rất buốt như những làn roi tới tấp từ tay cha nàng giáng xuống đầu, xuống cổ hay bất cứ nơi nào trên người nàng . Hiện tại báo trước cho Trâm biết lát nữa đây khi vừa bước vào nhà với bộ quần áo ướt sũng, tóc tai rối bời, nàng cũng sẽ phải lãnh nhận những vết tím bầm bởi những trận đòn giữa cơn say của cha nàng . Giờ này, ông Thịnh, cha nàng chắc hẳn đang ngắt ngưỡng bên chai rượu, mẹ nàng đang chịu đựng trong những tiếng chửi bới tục tằn của người chồng và đón đau trong cơn suyễn kinh niên . Biết vậy nhưng Trâm vẫn chuyển vận đôi chân thật nhanh cho mau về tới nhà . Mưa rơi mỗi lúc một mạnh – như những ngày có bão biển . Tiếng sét nổ rền vang trên trời . Những tia chớp liên tiếp thi nhau rạch những làn sáng chói giữa không gian đen đặc . Gió rít lên, thỉnh thoảng xoay tròn trên mặt đất hay trên những rặng phi lao tới tả . Đầu cúi thấp, hai tay ôm đôi giày vải, Trâm lao về đằng trước, bất kể những hiểm nguy đang vây bủa chung quanh . Quần áo dính vào da thịt gây những tiếng sột soạt sau mỗi bước chân, mỗi cử động vung tay của Trâm . Nàng chỉ thấy thật lơ mơ mặt đất loang loáng nước. Bồng chân nàng bị hực

hẫng vì một hố sâu , Trâm ngã nhoài người trong vũng bùn . Choáng váng, nàng đưa tay quờ quạng tìm đôi giày vải . Nước bùn đen ngịt khiến nàng không nhìn rõ vật gì . Trâm hốt hoảng, cuống quít như điên dại . Quay bên phải, bên trái rồi nàng nhoài người trên vũng bùn để tìm kiếm, nhưng vô vọng . Mỗi lần sấm chớp, ánh sáng lóe lên, là một lần Trâm mở căng mắt trên màu đen . Nàng nấc lên thành tiếng, buông thồng người trên bờ hố – Trời ơi sao tôi khổ thế này, có ai cứu tôi không...lạy trời, thương con.....Lạnh, mệt và sợ tạo những cơn rùng mình chạy trên khắp thân thể Trâm . Nước mắt hòa trong nước mưa mẩn mẩn ở đầu môi nàng . Bàn tay tê cứng ôm lấy mặt . Tóc kết thành bím, xõa xuống . Một hình ảnh cô đơn tuyệt đối . Nhưng nào ai biết, ai thương cảm Trâm, người con gái 17 tuổi đầu bất hạnh giữa lòng đời, trong gia đình . Trâm uể oải đứng lên; nước mắt vẫn chảy trên mặt . Nàng không chạy nữa, lưng thừng đi, héo úa như một tàu lá sau cơn giông . Nỗi tuyệt vọng đem nàng tới chỗ sãn sàng đón nhận tất cả hậu quả, gần như chai lì trước những đòn đau đón chờ và trong cả những ghen ngào hiện hữu . Gió đổi chiều, xoay làn mưa ra hướng biển Trâm nhận ra mình đang bước trên con đường mòn, con đường dẫn vào một khu rừng âm u cây cỏ mà những người đàn bà vùng này hay vào kiếm củi đem ra chợ bán vào những ngày biển động họ không theo chồng ra khơi đánh cá được . Trâm bỏ đường mòn tìm ngõ tắt về nhà . Đang thất thểu đi bỗng một tiếng gọi trộn lẫn trong mưa làm Trâm giật nảy mình:

- Trâm! Trâm!

Nàng nhìn quanh quất. Không một bóng người . Mấy căn nhà trơ trọi đứng co mình trong cơn bão . Trâm nghĩ mình đã nghe nhầm, lại lầm lũi bước. Nhưng tiếng gọi lại vang lên, cấp bách hơn:

- Trâm! Trâm!

Trâm chớp chớp làn mi cho nước tràn khỏi mắt để nhìn rõ cảnh vật trước mặt, nhưng vẫn không thấy một sinh vật nào . Trâm rùng mình nghĩ tới những chuyện ma quái, nhất là tin đồn cách đây tuần lễ một thanh niên thất tình tự tử ngoài bãi biển . Nàng vừa định cất bước chạy thì cánh cửa của một căn nhà đối diện xịch mở; ánh đèn bên trong hắt ra làm nàng chóa mắt, nhưng vẫn nhìn thấy được mờ mờ một bóng đen đứng ở giữa vùng ánh

sáng quơ tay vẩy vẩy . Như bị vô thức đưa đẩy, Trâm bước tới – như một cái máy . Khi Trâm đến gần nơi, bóng đen chạy ra lôi tay nàng vào . Sự đụng chạm làm Trâm chòang tỉnh, ngơ ngác không hiểu hành động của mình .

Tại sao tôi lại vào đây . Tôi đang vội vã trở về nhà kéo mẹ la, cha đánh cơ mà . Tôi sợ đến chết được khi mất đôi giày – Phải chăng sự tuyệt vọng đẩy tôi vào liều linh . Thôi được, đến đâu hay tới đó, đàng nào tôi cũng sẽ bị đánh đập và nếu có phải vì về quá trễ mà ba đấm, đá hay lấy thanh gỗ cài cửa đập tôi đến chết thì lại là điều hay – tôi sẽ được giải thoát – tôi đã không còn ham sống từ gần một năm nay rồi – tôi đã khổ, đã quá sức chịu đựng rồi – trời ơi, sao không ai thương tôi thế này ?

– Cháu làm sao vậy ? Chú hỏi tới bốn năm lượt mà không thềm trả lời .

Dòng tư tưởng bị cắt đứt, đưa Trâm về thực tại, nàng đã nhận ra nơi mình đang đứng, nhưng nàng vẫn làm thình, không đáp lại câu hỏi của người thanh niên đang sẵn sóc nàng . Trâm đưa tay đỡ chiếc áo mưa, khoác vào người, cắn chặt môi không để hai hàm răng đập vào nhau - Cháu đi đâu về ?

Không nhìn người đối diện, Trâm trả lời trong hơi thở:

- Bãi biển .

- Ra bãi biển vào giờ này . Bộ cháu điên à .

Trâm lại làm thình, vòng tay ôm lấy thân hình như muốn ép buộc chiếc áo mưa truyền hết hơi ấm để cơn lạnh đỡ cản tận xương tuỷ .

- Cháu rét lắm hả ?

Trâm gật đầu, không nói .

- Chờ chú đốt cái bếp dầu cho cháu sưởi . Ngoài trời mưa vẫn gào thét. Gió rít lên liên hồi trên mái nhà; mấy tấm tôn gần như bị bật đinh đập đùng đùng . Tiếng sấm sét không còn nữa , nhưng những làn chớp vẫn rạch ngang dọc trên nền trời . Trâm đảo mắt nhìn căn phòng, nơi nàng đã nhiều lần đến với chú Tuấn, người họa sĩ mới rời bỏ thành phố cháy bỏng và ồn ào để về đây dự định hoàn tất một số tác phẩm hầu triển lãm vào mùa thu tới – vẫn la liệt những bức tranh trên tường – vẫn bừa bộn khuôn vải, sơn,

bột dưới đất – vẫn bẩn thỉu những giẻ lau, hộp sắt trong góc tường . Trâm để ý trên giá vẽ , một họa phẩm đang dở dang thành hình:

Một cảnh biển động – những con sóng bạc đầu đang cắn xé một chiếc thuyền nhỏ – người cầm lái thuyền ở một trạng thái kinh hoàng tuyệt vọng – những tảng mây đen xà xuống thật thấp có lẽ biểu tượng cho sự chết:

Trâm hỏi chú Tuấn:

- Chú đang vẽ ?

- Ừ .

- Sao lúc nãy cháu không thấy thắp đèn .

- Thấy mưa đẹp, chú bỏ dở vẽ, tắt ngọn đèn lớn ra ngắm.

Trâm nhếch mép cười; nụ cười héo úa . Nàng nhớ lại những giây phút hãi hùng vừa qua, tưởng chừng cơn mưa bão đã chôn vùi mình . Trâm nhìn Tuấn đang loay hoay châm lửa vào bếp dầu:

- Trời mưa lớn quá, cháu không còn định được vị trí. Phải chi thấy có ánh sáng trong nhà, cháu đã an tâm, nhận ra chú . Mà tại sao chú biết là.....cháu mà gọi ?

- Nhìn dáng quen quen rồi gọi đại, ai ngờ

Trâm lặng thinh. Tuấn ngừng tay, quay lại, nói giọng chậm rãi:

- Mà giờ này cháu ra biển làm cái gì ?

Trâm ngập ngừng:

- Cháu.....cũng khôngbiết nữa !

- Đúng là cháu điên!

Trâm thở dài – Phái, tôi điên – tôi điên từ gần năm nay rồi chứ đâu phải chỉ có chiều nay – Và điều này chú đã biết nên thỉnh thoảng cháu vẫn nghe chú lập đi lập lại “cháu điên rồi” hay “bộ cháu điên nặng rồi sao” – nhưng chú đâu thèm tìm hiểu nguyên nhân – 17 tuổi đầu, tôi đã đánh mất nụ cười rạng rỡ – Người ta bảo tuổi mới lớn là thời gian đẹp nhất của đời một người – bởi vì người con trai, con gái nhìn đời qua lăng kính màu hồng, mở rộng vòng tay để ôm lấy biết bao mộng đẹp – vũ trụ bao la, bầu trời bát ngát, những tầng mây lơ lửng, tiếng chim hót, nụ hoa nởnhư được tạo dựng để dành riêng cho họ – ánh mắt long lanh, nhịp tim thổn thức trước những dao động tình cảm – còn tôi, bao quanh chỉ là gai lửa, là buồn nôn, là tuyệt

vọng – tôi bị quan yếm thế ? – có lẽ đúng vậy, tôi không chối cãi – nhưng dù tôi muốn khác cũng không được; hoàn cảnh đã đúc tạo tôi như thế – cô giáo Việt văn Trang Dung vẫn thường giảng ở trong lớp mỗi lần đề cập đến một thi sĩ là “con người luôn luôn chịu ảnh hưởng của môi trường sống” là gì! Gia đình nghèo ? Tôi đón nhận, không oán than – Học xong đệ tứ, nghĩ ở nhà để đi làm ? Tuy nuôi tiếc ngút ngàn nhưng tôi nào trách hận – Vừa được thuê dựng vào làm cho một tiệm thuốc tây thì chiến tranh đột nhập vào thành phố; chủ nhân chết, cửa tiệm cháy tan, và tôi hết việc làm ? Thì tôi vẫn tự an ủi sẽ xoay sở nghề khác – Nhưng sao cha, sao mẹ tôi không thương tôi ? Mẹ bị bệnh suyễn, suốt ngày nằm nhiều hơn là đi lại, thở hỗn hển mỗi lần di động, tất nghẹn hơi thở khi nào trời trở lạnh, gió mưa như chiều nay, nhưng cứ nhìn thấy tôi mẹ lại cất tiếng chửi – thứ đồ quý sủ, mày không chết đâm chết chém. Ở đâu đi mà lại nhập vào cái nhà này làm bẩn mắt tao; thứ con gái vô dụng, không làm được cái gì nên thân, xéo khỏi cái nhà này đi, không ai nuôi báo cô mày đâu....Còn cha tôi, ngày nào cũng vậy, trở về nhà với bộ mặt đỏ dừ, nòng nặc mùi rượu, chửi vợ, đánh con om sòm – Vợ được tôi, thế nào ba cũng túm lại, hết giật tóc, lại tát tai, hết đâm đá , lại lấy thanh gỗ phang – nhiều lần tôi đã nằm bất động, tưởng chết nếu không được hàng xóm chạy vào lôi ra, thoa dầu , bóp thuốcĐấy, hoàn cảnh của tôi vậy đó – vui sao được ? Cười sao nổi ? Ý nghĩ muốn chết đã chờn vờn trong trí tôi – không còn gì trên cuộc đời này khả dĩ làm tôi ham sống, bám víu lại ngày tháng – Điều mà tôi cần hơn cả là TÌNH THƯƠNG thì cha, thì mẹ tôi đã thiêu rụi – gia đình trở thành địa ngục thì việc tôi điên (như chú Tuấn nói) là sự đương nhiên.

Trâm cúi xuống, âm thầm quét nước mắt vào tay áo. Trong khi đó Tuấn đã đốt xong chiếc bếp dầu, không hề hay biết những khắc khoải nội tâm và hai dòng lệ lăn trên gò má còn tái mét vì lạnh của người con gái mà chàng vẫn gọi là cháu, xưng chú. Đặt chiếc bếp dưới chân Trâm, Tuấn nói như dỗ dành:

- Cháu ngồi xuống đây sưởi cho ấm.

Trâm làm theo, hơ đôi tay trên ngọn lửa cháy xanh . Hơi nóng giúp nàng dễ chịu .

- Cháu đói bụng không, chú pha sữa cho uống nhé.

Trâm lắc đầu. Tuấn chép miệng, buồn bã hỏi:

- Chắc cháu lại gặp chuyện gì ?

Trâm lại lắc đầu; nước mắt lưng tròng.

- Thế sao bữa nay cháu ít nói vậy ? Bộ giận chú hả Trâm ?

Trâm không nói gì, gục đầu trên cánh tay; mái tóc xỏa xuống, che nửa khuôn mặt. Ánh lửa bao viền chung quanh nàng. Tuấn đứng tựa người vào tường, nhìn say đắm hình ảnh trước mặt. Con mắt “nhà nghề” cho chàng biết đó là một bức tranh tuyệt vời. Rồi lặng lẽ Tuấn tiến tới giá vẽ, căng tấm vải mới lên khuôn gỗ, rửa cọ, pha màu rồi phác họa những nét chính yếu lên khung vải trắng. Chàng say sưa vẽ như sợ bức tượng trước mắt biến đi và ngàn đời chàng sẽ không còn bắt gặp lần thứ hai. Trên nền màu xanh đậm pha trộn với đỏ và đen, thoang thoảng những vệt trắng, một khuôn mặt thiếu nữ dần dần hiện lên với làn tóc tung bay trong gió – Ý chính của bức họa diễn tả nỗi cô đơn tuyệt đối của nhân vật. Chiếc cọ trong tay Tuấn uyển chuyển trên tấm vải; mỗi đường lên xuống như đều đem đến linh hồn cho bức tranh; nét vẽ thật mạnh, bạo nhưng đồng thời cũng rất linh động..... Lúc đó, vì mệt và được sưởi ấm, Trâm thêm thiếp đi – giấc ngủ bình an – Tuấn ngừng tay vẽ, nhìn Trâm, nói lên một niềm thương hại. Chàng đốt điếu thuốc, hít một hơi thật dài; làn khói trắng uốn mình bay lên, tan loãng trên trần nhà. Câu chuyện cách đây chừng hơn một năm sống dậy trong tâm trí Tuấn:

Chiều hôm đó Tuấn ngây ngất trước cảnh hoàng hôn trên biển cả; mặt trời đỏ tươi bị cắt đôi bởi đường thẳng ranh giới giữa bầu trời và đại dương, phát ra những đường sáng mạnh trên các tầng mây, đồng thời đổ tràn ánh sáng xuống những làn sóng nhấp nhô. Tuấn thâu vội quang cảnh vào khung vải, say sưa với cây cọ đến nỗi có người đứng sau xem chàng vẽ mà cũng không hay. Người vừa tới đó là một cô gái tuổi khoảng 15, 16; thân hình mảnh dẻ, nước da trắng xanh, khuôn mặt thật hiền dịu, ẩn hiện những nét duyên dáng; đôi mắt to, đen, long lanh nhưng lại như chất chứa một nỗi buồn vời vợi. Nàng như bị hút bởi nét vẽ tài tình của người họa sĩ. Có thể

nàng không hiểu gì về hội họa nhưng thích thú khi thấy thiên nhiên và bức tranh trở nên đồng nhất.

Ký tên vào góc tác phẩm xong, Tuấn ném cây cọ vào chiếc ống lon dưới chân giá vẽ, vừa lụi lại để ngăn công trình vừa hoàn tất của mình, bỗng sững sốt khi đụng phải một người đứng sau . Chàng ấp úng:

- Xin lỗi....cô...tôi...vô ý!

Trước mặt Tuấn, cô gái đang cúi xuống xoa bàn chân vừa bị Tuấn dẫm lên, ngẩng đầu, nói với giọng giận dữ:

- Ông làm gãy chân tôi rồi! Tuấn bối rối, nửa muốn đỡ cô gái, nửa ngại ngùng, đành chỉ biết xoa hai tay vào nhau, khóa lắp ngượng ngùng:

- Tại cô đứng đằng sau tôi không thấy.

Cô gái phụng phịu:

- Lần sau tôi....tôi...bắt đền cho mà xem.

Tuấn bật cười:

- Phải nhớ báo hiệu cho tôi biết đấy, kẻo.....

- Tôi tới lâu rồi chớ bộ! Ông không thấy sao ?

- Nếu thấy thì đâu có xảy ra....tai nạn vừa rồi! C

Cô gái chu làn môi mọng đỏ, lườm Tuấn:

- Xí!

Thấy vui vui, Tuấn gọi thêm chuyện:

- Xin lỗi rồi, hết giận chưa nào ?

- Chưa!

- Vậy để tôi đền....cô bé nhé ?

Có lẽ tiếng “cô bé” làm người con gái dỗi hờn, quay đi nơi khác:

- Hồng thèm!

Tuấn không nản:

- Cô bé ra ngồi ở tảng đá kia đi, tôi vẽ cho.

Cô gái quay lại, chớp chớp hàng mi; nụ cười chúm chím gây thiện cảm:

- Thiệt hôn ?

Tuấn cười nhẹ:

- Dối cô bé ăn cái giải gì ?

Cô gái sửa lại mái tóc, vuốt vạt áo, chạy đến ngồi trên tảng đá trước mặt. Tuấn hạ bức tranh hoành hôn trên biển cả xuống, kê lên giá vẽ khung vải mới:

- Cô bé bỏ tay xuống chứ ôm đầu làm gì ?
- Tóc bay!
- Càng đẹp!
- Được chưa ?
- Ngồi nghiêng lại, mặt nhìn ra biển.
- Bộ vẽ....lỡ tai hả ?

Tuấn phá lên cười, thích thú khi nhận tìm được những nét vẽ hồn nhiên, trong sáng trong tâm hồn người con gái

này . Chàng hỏi: - Nhà cô bé ở gần đây hả ?

- Mãi tận trong phố cơ.
- Đi bằng gì tới ?
- Đi bộ - Giỏi ghê!
- À...ông này...
- Cái gì ?
- Đừng gọi là “cô bé” nữa, lớn rồi!
- Bao nhiêu tuổi?
- Mười sáu tuổi rồi chứ bộ, sang năm là....mười bảy....
- Úi “giời” lớn quá! - Ú.....ự! - Thế....cô bé cũng đừng gọi bằng “ông” nữa nghe. Chưa đến nỗi già lắm đâu .

Kêu “chú” đi.

- Chịu gấp. Thế....chú gì ?
-
- Nghĩa là chú tên gì ?
- À, tên Tuấn, Trường Tuấn.
- Tên hay thế!
- Còn cô bé ?
- Lại cô bé! Hồng thềm đâu!
- Xin lỗi, thế cháu tên chi ?
- Trâm! - Cái gì Trâm ?

- Thì....Nguyễn Thị Trâm; tụi bạn vẫn gọi là Trâm Khẽnh.
- Sao vậy ?
- Tại cái răng!
- Học lớp mấy ?
- Dở ẹc à!
- Ai hỏi hay dở đâu.
- Mới lên đệ tứ.
- Thế là được rồi!
- Chú Tuấn này....
- Gì Trâm ?
- Bộ chú mới tới đây à ?
- Ủ . Sao cháu biết ?
- Chiều nào chả ra đây . Cháu mê biển kinh khủng luôn!
- Sao lại chọn chỗ vắng này ?
- Ghét đông người lắm cơ.
- Bộ không sợ à ?
- Sợ gì ?
- Ma!
- Chả ngán !
- À, hôm nào ghé nhà chú chơi.
- Ở tận đâu lẩn
- Chỗ ngã ba, trước nhà có cây điệp.
- Biết rồi! Phải nhà bà bán vé số không ?
- Đúng rồi. Sao biết hay quá vậy ?
- Ở tỉnh nhỏ ai chả biết ai!
- Thế biết....chú không ?
- Tại là...người lạ.
- Tới được ba bốn hôm rồi.
- Chú về ở đây luôn à ?
- Không. Chừng nào vẽ đủ số tranh dự định , chú đem về Sài Gòn triển lãm.
- Triển lãm là gì, chú ?

- Là chừng bày các bức tranh của mình cho người ta xem.
- Thích nhỉ. Thế khi nào chú triển lãm ?
- Chưa biết. Có thể một năm, hai năm hay ba năm nữa không chừng.
- Thế cháu tới xem có được không ?

Tuấn cười:

- Cháu thì phải....trả tiền!

Trâm cười theo, tiếng cười thật dòn, thật trong giữa những tiếng sóng độc điệu muôn thuở vỗ nhẹ vào bờ, vào các tảng đá đen lách.

Hơn nửa tiếng sau Tuấn vừa lau tay vào hai bên quần – chiếc quần “đin” xám đã đầy cộm và loang lổ những vết sơn – vừa gọi Trâm:

- Xong rồi, lại đây xem có giống không.

Trâm đứng lên, nhảy vọt từ tảng đá xuống đất, chạy nhanh lại gần Tuấn, ngắm nghía bức tranh:

- Chú vẽ hay quá....Nhưng sao cô này lại đẹp hơn cháu ?

- Ở ngoài cháu còn...dễ thương hơn nhiều!

- Thôi cháu hồng chịu đâu! À chú này, từ nãy đến giờ cháu đâu thấy con chim nào và ở đây làm gì có hoa mà sao trong tranh chú lại vẽ nhiều chim, nhiều hoa thế ?

- Vẽ là mình phải tưởng tượng ra, nhằm vào ý nghĩa nhiều hơn là vào thực tế.

- Thế ở đây ý nghĩa như thế nào ?

- Tuổi của cháu người ta thường gọi là...tuổi mới lớn, lứa tuổi đẹp nhất trong đời người, lứa tuổi đầy hoa, đầy bướm. Cháu không khác gì một cánh chim vượt gió trên bầu trời xanh thẳm, tung cánh bay như muốn đi cùng vũ trụÀ nếu chú nhớ không sai thì đã có một thi sĩ ví tuổi mới lớn như thế này:

Tuổi mới lớn thềm đôi chân của biển . Thềm một sân cỏ rộng, một dòng sông . Thềm la hét để bắt đầu cuộc sống Được nâng niu từng chút giấc mơ hồng Lúc này cháu nói là mê biển kinh khủng nên chú hiểu cháu có tâm hồn thơ; tình cảm dạt dào như làn sóng; cháu muốn hòa tan với biển hay ít nhất đã có lần muốn là cánh bướm lênh đênh trên đại dương hoặc mộng

thành cánh chim bay lên thật cao để nhìn bao quát màu xanh dẫu ái của biển cả...Do đó chú đặt tên cho bức tranh này là “Nhạn biển”....

Trâm như mê mẩn hứng đón từng lời nói phát xuất từ một giọng nói thật trầm, thật ấm của Tuấn. Nàng ngạc nhiên sao người họa sĩ này lại có thể hiểu được nội tâm của mình, hiểu được những điều mà nàng chưa bao giờ thổ lộ cho ai, kể cả những nhỏ bạn thân thiết. Trái tim bé con của nàng bắt đầu nhen nhúm thiện cảm với Tuấn. Trâm thoáng nghĩ giá những người lớn, những cha, những mẹ, những thầy, cô đều hiểu tâm trạng của những người con gái mới lớn như nàng thì làm gì có sự xung khắc, ngộ nhận giữa tuổi trẻ và lớp người đi trước....

- Cháu nghĩ gì mà đứng ngây người ra vậy ?

Trâm giật mình, chớp chớp đôi mắt, chối quanh:

- Đâu có....cháu chả nghĩ gì hết!

- Cháu không thích bức tranh này ?

- Có chứ!

- Tặng cháu đây.

- Ồ, cảm ơn chú!

Trâm đỡ lấy bức tranh, hí hửng như một đứa trẻ được món đồ chơi vừa ý. Sau khi Trâm chào đi về, Tuấn còn đứng nhìn theo những vết chân sáo in trên mặt cát mãi cho đến lúc bóng hình mảnh dẻ của người con gái mất hút trong những dãy nhà. Rồi những ngày tháng kế tiếp Trâm đã đến với Tuấn thanh khiết như loài thỏ lông trắng – riu rít như loại chim sơn ca. Ngược lại với chân tình của một người anh, người chú và với tâm hồn của người nghệ sĩ, Tuấn chăm sóc những làn sóng tình cảm của “cô cháu gái” nhưng đồng thời cũng có cảm tưởng như mình đang được triền miên trong một dòng sông đầy trăng sao. Với 27 tuổi đời, đắng cay với biết bao thất bại trong cuộc sống, lỡ dở một lần yêu, Tuấn đã muốn xa rời tất cả để chỉ đắm đuối trong nghệ thuật, nhưng gần Trâm, nghe tiếng nói huyền thuyên và giọng cười thủy tinh của Trâm, Tuấn như thân cây khô cần nẩy lộc, như đất nứt nẻ trời lên bông hoa kiêu diễm..... Tuy nhiên...cho đến một hôm Trâm tới, với tiếng nấc nghẹn ngào, với đôi mắt đẫm lệ, dáng điệu thiếu náo; vừa thấy Tuấn nàng òa lên khóc – như dòng nước vỡ bờ – như khối lửa phụt cháy.

Bỏ dở bức họa đang vẽ, Tuấn chạy ra, dìu Trâm ngồi trên chiếc ghế bành, vỗ về:

- Nín đi cháu, có chuyện gì kể chú nghe nào.

Tiếng khóc lại vang to hơn .

Tuấn cố làm vui vẻ:

- Lớn rồi, mười bảy rồi chứ phải dờn sao, ai lại ngủ nhè như vậy. Bộ không sợchú cười à ?

Trâm nắc lên:

- Cháu....cháu....khổ quá...chú ơi!

- Chú biết rồi....nhưng.....chuyện gì vậy ?

- Cháu muốn chết cho xong!

Tuấn lấy chiếc khăn tay trong túi đưa cho Trâm, vẫn giữ giọng nói bông đùa:

- Chuyện đó tính sau, bây giờ cần nhất là cháu bình tĩnh lại, kể đầu đuôi câu chuyện để chú cháu mình còn tìm....kế hoạch đối phó chứ.

Trâm thấm nước mắt; tiếng nắc đã bớt dập dồn. Tay vẫn vờ chiếc khăn, đầu cúi thấp, nàng nói trong hơi thở:

- Bức tranh “Nhạn Biễn” chú cho cháu.....đã bị xé nát tan rồi!

Phản ứng tự nhiên, Tuấn sững sốt:

- Ai xé ? Mà.....mà tại sao ?

Rồi như sự nhở vai trò hiện tại của mình, Tuấn dịu giọng lại, nói ôn tồn tuy vẫn nở nụ cười gượng gạo:

- Đâu, cháu kể chú nghe nào.

Giọng Trâm buồn buồn:

- Ba cháu xé. Hồi nãy khi đi học về, nhác thấy trên bức tranh có màng nhện, cháu bỏ “cạp táp” trên bàn rồi bắc ghế leo lên định lấy cái mạng nhện đó đi thì cũng vừa lúc ba ở ngoài vào, tay còn cầm chai rượu....chú lặng yên để cháu kể tiếp cho nghe – thấy cháu, ba hét lên:

“con ranh kia, lại tranh với ảnh, đã thế ông cho mày biết thân”. Thế là ba xô lại tát cháu túi bụi rồi giựt bức tranh xuống xé nát ra. Ba còn bảo:

“Nghèo mà còn ham; những thứ này là của tụi nhà giàu, treo trong biệt thự, bin đing, chứ còn thứ nhà này chỉ có treo giẻ rách! Mày mà còn bày

đặt này nọ tao đập chết tươi luôn .” Trâm ngưng lại, cắn chặt môi không để tiếng nấc bật ra khỏi cổ họng. Tuấn cũng im lặng, châm điếu thuốc, che giấu những giao động nội tâm. Lúc sau, tiếng Trâm nói tiếp câu chuyện: - Mà điều cháu giấu chú có hơn tháng nay là ba đã thất nghiệp, bệnh suyễn của mẹ lại nặng hơn. Có lẽ vì buồn ba đâm ra rượu chè; cứ mỗi lần say sưa ba lại đánh đập cháu như để trút các nỗi giận. Những lần tới đây cháu đã nói dối chú mấy vết bầm trên mặt là do cháu té, nhưng thật ra là tại ba cháu đánh....Cháu khổ lắm chú ạBa đã bảo cháu bỏ học để đi làm nhưng cháu nghĩ chỉ còn hai tháng nữa nghỉ hè nên cháu muốn học cho hết chương trình để có học bạ mới để xin việcnhưng cháu vẫn sợ ba không cho..... Tiếng Trâm nghẹn lại, giọng đẫm nước mắt:

- Cháu không ngờ ba lại thay đổi tính nết mau thế. Cháu vẫn biết thất nghiệp thì ai chả buồn, chả lo, nhưng sao ba cứ phải uống rượu phải đánh đập cháu mới được ? Cả mẹ cũng thế, tuy trước đây cũng hay la mắng, bây giờ thì chửi rửa liên miên. Gia đình đang yên bỗng như trở thành địa ngục. Trăm tội đổ trên đầu cháu. Có mỗi bức tranh chú cho, cháu quý nhất đời thế mà ba cũng xé đi..... Tuấn búng mẩu thuốc cháy đỏ qua cửa sổ. Những lời nói của Trâm thấm đậm trong tâm hồn chàng. Một cái gì đã biến dạng, đã đổi chất. Chàng thầm cảm thấy một trái xanh sắp rơi rụng. Hoàn cảnh có tác dụng thật khủng khiếp đối với con người. Như chàng, như ba má Trâm đã là nạn nhân và bây giờ tới Trâm, người con gái vừa chớm tuổi ươm mơ đã phải ngậm trái đắng, vừa cao giọng cười đã ảm đục nghẹn ngào. Với Tuấn đã có nghệ thuật để quên lãng, còn Trâm sẽ lấy gì làm niềm tin ? Những gì nói ra để gọi là an ủi Trâm, Tuấn cảm thấy trong thâm tâm không được chân thật :

- Trâm ạ, cháu không nên buồn quá như vậy, rồi sẽ qua tất cả – Phải can đảm phải chiến đấu để vui sống – Nếu cháu cứ nghĩ ngợi, quanh quẩn với những ý tưởng đen tối thì rút cục cũng chẳng ích lợi gì, vẫn là bế tắc lối thoát – Chịu khó đi cháu, chú tin rằng trời sẽ giúp cháu – cháu nên thông cảm với trường hợp của ba mẹ cháu, chú tin rằng không có cha mẹ nào lại không thương con mình, nhưng có lẽ vì quá buồn mà ba mẹ cháu mới như vậy thôi, nhưng rồi ba mẹ cháu sẽ nghĩ lại – Bắt chước chú, Trâm ạ, chú

cũng đã từng chịu cực khổ, có khi còn hơn cháu nữa, nhưng chú không ngã lòng, vẫn cố gắng nuôi dưỡng niềm tin và hy vọng vào một tương lai khả quan hơn hiện tạiĐã đành Trâm bớt khóc, có thể vì còn tìm được một người để cảm thông, nhưng Tuấn vẫn thấy ngượng ngập, đống kịch. Trâm đã mất niềm tin trong gia đình, nơi cha mẹ thì quan trọng và khắt khe nhất là làm sao thấp sáng một niềm tin khác để Trâm dõi theo mà sống. Tuấn chưa tìm ra, ngoài những lời khuyên được dùng lại nhiều lần như một điệp khúc trong một bài hát.

Những lần sau Trâm tới, khi đôi mắt sưng vù, quầng thâm, khi mặt mũi tím bầm, khi tay chân rướm máu....và lần nào Tuấn cũng hốt hoảng, xót thương, nhưng những lúc đó Tuấn lại thấy lời nói là thừa, để mặc Trâm khóc, Trâm kể – hy vọng những giọt nước mắt, những tiếng nức nở dụi vội đi phần nào những khổ đau chất ngất trong Trâm... Bỗng...

- Chú Tuấn!

Tiếng gọi làm Tuấn choàng tỉnh. Trâm đã thức giấc, đứng đằng sau chàng tự hỏi nào. Lấy tay hất những cọng tóc lòa xòa trước trán, vẻ mặt trĩu buồn và vẫn chưa biến hết những nét mệt nhọc, Trâm hỏi nhỏ:

- Sao chú không đánh thức cháu ?
- Ngủ được là tốt.
- Cháu ngủ lâu lắm phải không chú ?
- Đủ để chú phác họa xong một bức tranh.

Trâm lẳng lặng tiến lại giá vẽ, thoáng chau mày khi nhận ra hình mình trên khung vải. Tuấn cũng lại gần; tiếng nói thật êm, nhỏ:

- Cháu đặt tên cho nó đi.

Trâm lắc đầu, buồn bã.

Giọng Tuấn:

- Chú định gọi là “Rong Biển”.

Ngước lên nhìn Tuấn, ánh mắt nàng buồn, mù sương nhưng cũng đầy triu mến, Trâm mấp má môi, định nói gì nhưng lại thôi, thay thế bằng một tiếng thở dài sâu thẳm – Rong Biển – như vậy Tuấn đã hiểu thân phận tôi – rong biển, loài rêu cỏ lơ lửng trong lòng biển khơi, khi bị sóng gió nhào trộn, dập vùi khi tạt vào ghềnh đá, bãi cát – vô định – tôi là thế đó – vô định

giữa dòng đời, mờ mịt vào tương lai, ngụp chìm trong bất hạnh – rong biển – tôi, loài rong biển! Không một ai nhìn tôi, không một nơi để dừng lại, để được che chở, để tránh những con sóng dữ dằn, để khỏi bị những loài cá ac độc rúc rĩa, để khỏi phơi mình khô cháy trên bãi cát, để không bị loài người dẫm nát dưới chân hay đem làm mồi ăn cho súc vật ...nhưng ước mơ đó chỉ là ảo tưởng, đã bị chết ngộp vĩnh viễn trong sự thù hận, trong quên lãng của cuộc đời và lòng người – rong biển – tôi, loài rong biển! Đột nhiên Trâm hốt hoảng:

- Chết, mấy giờ rồi chú ? Cháu phải về.
- Để chú đưa về.
- Cháu về được một mình.
- Trời tối!
- Cháu quen rồi.

Trâm cười trả Tuấn chiếc áo mưa:

- Cảm ơn chú.
- Nhưng....đâu đã tạnh ?
- Đẳng nào thì cháu cũng đã ướt.
- Mặc vào cho ấm rồi mai mốt đem lại chú không được sao ?

Trâm thở dài:

- Thêm một cố để ba đánh cháu hơn.

Bỗng giọng Tuấn đánh lại:

- Để chú đưa cháu về rồi chú sẽ nói cho ba cháu biết phải trái. Không sợ!

Trâm ngẩng vội lên, thoáng hốt:

- Đừng chú!

Rồi không để Tuấn có phản ứng gì, Trâm đẩy cửa lao mình ra ngoài.

Trời vẫn mưa nặng hạt.

Tuấn đứng trên thềm nhà, đôi mắt theo bóng Trâm đi như chạy Trong vùng ánh sáng của ngọn đèn ống từ trong nhà hắt ra, Tuấn thấy những hạt mưa lao xuống theo đường chéo, giống như những lát kiếm chém mạnh. Tuấn nghĩ tới những chiếc roi, những thanh gỗ vút xuống thân thể yếu đuối của Trâm – Rùng mình! Một cơn gió lạnh áp vào người Tuấn. Chàng đưa tay lên mặt chặn những giọt nước. Một tiếng ầm dội lên trong nhà. Tuấn

chạy vào. Bức tranh “Rong Biển” bị gió thổi ngã xấp xuống mặt gạch . Bên ngoài, mưa trở mình, to hơn.

CHƯƠNG 2

Tiếng gọi của đứa trẻ hàng xóm cắt đứt những ý nghĩ vu vơ đang chờn vờn trong đầu óc Trâm:

- Chị Trâm! Chị Trâm!

Dừng tay giặt quần áo, Trâm chạy ra:

- Gì thế bé Trung ?

Dáo dác nhìn vào trong nhà, chung quanh vườn, biết chắc là không có người nào khác ngoài Trâm, đứa bé mới dúm vôi vào tay Trâm một mảnh giấy, nói thật nhỏ như sợ có ai nghe thấy:

- Ông gì gửi cho chị đó.

Miệng vừa hỏi “ai vậy”, mắt Trâm vừa liếc nhanh xuống tấm danh thiếp trong khi bé Trung trả lời “em cũng chẳng biết nữa”:

“Trâm, Sao lâu quá không thấy tới chú . Nếu được, ghé chú chiều nay. Có chuyện cần nói.

Mong lắm đấy Tuấn”

Những câu hỏi thoáng nhanh trong trí Trâm – sao chú Tuấn biết nhà mình ở đây ? Không hiểu có chuyện gì ? Chắc phải quan trọng lắm chú Tuấn mới tìm tới nhà – Làm sao mình tới được bây giờ ? Chiều nay chắc gì ba với mẹ đi vắng ?..... Có lẽ thấy Trâm không nói gì nữa, đứa bé chào Trâm:

- Thôi em về nghe chị Trâm .

Nó định quay chạy, Trâm vôi giữ lại:

- Khoan, chị hỏi cái này.

- Gì chị Trâm ?

Trâm ngập ngừng:

- Thế...thế ông nào....đưa cho bé cái này ?

- Em đâu biết!

Chợt nhận ra sự vô lý trong câu hỏi của mình, Trâm cười mỉm, chữa lại:

- Ý chị muốn hỏi em có....quen với ông đó không ?

- Đâu có!

- Vậy sao ông ấy biết em mà nhờ đưa cái này cho chị ?

- Em cũng chẳng hiểu nữa. Hồi nãy em đang bắt dế dưới gốc cây mận nhà bà Sáu Xích-lô thì ông ấy tới hỏi thăm nhà chị; em chỉ thì ông ấy bảo em đưa cho chị chứ không muốn vào.

- Thế...bây giờ ông ấy đâu ?

Đưa bè mở tròn mắt:

- Làm sao em biết được ?

Trâm bật cười trong khi đứa bé vẫn liến thoắng kể:

- Ông ấy còn hỏi chị đang làm gì trong nhà này, bá ma chị có nhà không này, em có hay lại nhà chị chơi không này....ôi “giờ” tùm lum!

- Thế bé Trung trả lời sao ?

- Sức mấy mà em nói!

Đến lượt Trâm ngạc nhiên:

- Sao vậy ?

- Ba em dặn gặp người lạ hỏi thăm gì thì đừng có trả lời, nhờ...Việt cộng dò la tin tức thì sao ?

Trâm lại cười thành tiếng trước dáng điệu có vẻ thành thạo của đứa bé. Nàng xoa đầu nó:

- Em giỏi lắm...Thế rồi ông ấy nói gì nữa không ?

- Không! Ông ấy bỏ đi về phía chợ.

Trâm lấy trong túi áo cánh đồng bạc kẽm đưa cho bé Trung:

- Cho em đi mua cà rem.

Thích chí, đứa bé vừa chạy, vừa la lớn:

- Cám ơn chị Trâm!

Trâm quay vào, đọc đi đọc lại đến bốn năm lượt những chữ viết trên danh thiếp của Tuấn. Tâm hồn ấm lại, nàng có cảm thấy mơ hồ một cái gì thật gần gũi, thật dấu ái, thật thân mật. Nỗi nhớ “người chú” nghệ sĩ như

âm ỉ lâu ngày bỗng được dịp bộc phát – giọng nói trầm ấm, ánh mắt sáng nhưng lúc nào cũng như hướng về một xa vời nào đó; khuôn mặt thanh tú, trầm ngâm, mái tóc đen nhánh nhưng có vì ít được chăm sóc xòa trên đôi trán nở rộng hai bên thái dương; đôi môi mỏng, tươi thật tươi, bao giờ cũng gắp hờ một miếng thuốc cháy quá nhiều mà không được dụi tàn; những cử chỉ khoan thai, chững chạc....từng nét, từ những đặc điểm đến những dấu vết thông thường, những thói quen quen thấy, những đổi thay bất chợt trong tính tình của Tuấn, tất cả sinh động trong tâm tưởng Trâm. Mới chừng hơn hai tuần lễ không tới nhà Tuấn mà Trâm có cảm tưởng như đã xa rời từ lâu lắm rồi. Nàng thấy thật ảm cúng căn phòng của Tuấn với chiếc giá vẽ cao lênh nghênh, với những bức tranh mà đa số mang hình Trâm với chủ đề về biển, với những hộp sơn, túi bột, với những giẻ lau, cọ vẽ....Trâm muốn chạy oà tới để nhìn, để ngắm, để được thu gọn, được chăm sóc những vật mà nàng cảm thấy thật thân yêu. Chính sự vắng lặng trong nhà nàng vào giờ này càng dễ đưa Trâm vào những giao động nhẹ nhàng như những làn sóng nhỏ trong những ngày biển êm. Nhiều hình ảnh, nhiều ý nghĩ đã làm Trâm nóng rần mặt mày, thẹn thùng. Nhịp tim đập mạnh, máu chạy nhanh, tay chân thừa thãi khiến Trâm tưởng như đã thoát khỏi thực tại, khỏi những giằng mắc về không gian và thời gian để hiện hữu trong những giấc mơ thầm kín. Tay vân vê tấm danh thiếp, Trâm ngồi lặng lẽ nhìn những lá cây lao xao dưới nắng nhẹ. Ánh mắt của Trâm như mờ đi, như vương vấn một làn khói mỏng, nhưng nếu có ai được nhìn sâu vào trong đáy đôi mắt đó sẽ khó tránh khỏi bị ngất ngây bởi sự huyền hoặc, sự xa vời của nó. Trâm đã lìa khỏi thực tại để hóa thân trong một thế giới riêng tư đầy đầy những hình ảnh đẹp như thần thoại, trong đó Trâm đã biến thành một nàng tiên nhẹ lướt trên những làn mây muôn màu, giữa những điệu nhạc tuyệt vời, êm dịu, trong một thứ ánh sáng huyền ảo..... Đang mơ mộng bỗng Trâm chòang tỉnh khi có tiếng cười nói lanh lảnh vang lên ngoài cổng.

Trâm đứng lên, nhíu mày nhìn ra, chờ đợi. Một đám thiếu nữ, tay ôm sách vở, tay cầm nón, cầm cặp, ào ào trong sân nhà Trâm. Nhận ra bạn mình, Trâm vui mừng nhảy bổ ra:

- À, chúng mày!

- Nhỏ Trâm!
- Chúng mày đi đâu vậy ?
- Thăm mày!
- Uí “giờ”, cảm động quá!
- Mày đang làm gì thế ?
- Giặt quần áo!
- Vậy thì siêng nhất mày rồi!
- Vào đây chúng mày.
- Để tao xem vườn nhà mày có thứ nào ăn được không đã!
- Mới trồng bán cách nay cả tuần rồi!
- - Đúng là số tụi tao vô duyên!
- - Lên nhà, chúng mày!
- Một người trong bọn nhìn quanh, hỏi nhỏ Trâm:
- Ông bà, bà bà mày đâu ?
- Đi vắng cả rồi.

Cô gái vừa cất tiếng hỏi, thở phào:

- Đỡ khổ! Nếu có ông bà bố mày ở nhà, chắc tụi tao rút lui có trật tự .

Nhiều lúc muốn tới thăm mày nhưng ngán ông bà bố mày thấy mồ!

Một cô khác chen vào:

- Nhỏ Thanh nói đúng đó Trâm; mấy lần tới đây ông bố mày chửi mày rồi chửi luôn chúng tao nữa!

Trâm chùng giọng, buồn buồn:

- Tụi bây thông cảm, tại ba tao....say....

Bầu khí vừa dịu xuống bởi nét mặt và giọng nói trĩnh nặng của Trâm bỗng vỡ tung tiếng cười dòn tan khi người con gái được gọi là “nhỏ Thanh” chợt giật được tấm danh thiếp trên tay Trâm (lúc này vì vui gặp bạn bè, Trâm vô tình quên cất đi, vẫn cầm nơi tay):

- Tụi bay ơi, tao có cái này hay lắm!

Trâm hoảng hốt định giật lại nhưng Thanh đoán được nên đã chạy vòng vào phía trong chiếc bàn đặt giữa nhà trong khi cả bọn nhao nhao:

- Gì thế nhỏ ?
- Bật mí đi!

- Cửa ai vậy ?

Thanh vẫn làm ra vẻ bí mật, vừa gật gù đầu, vừa cười mỉm, đồng thời mắt vẫn không rời những dòng chữ trên tấm danh thiếp:

- “Một khám phá bất ngờ”! Con Trâm tầm ngăm ma đấm chết voi đẩy chúng mày ạ!

Ai cũng mong được biết cái “kham phá bất ngờ” của Thanh, tranh nhau hỏi:

- Điệu hoài, khám phá gì ?

- Nói ra cho rồi, giấu kín thế ?

Thanh giơ tay làm hiệu cho các nhỏ bạn thỉnh lặng, đồng dục nói một câu tiếng Anh:

- Silence, please!

Cả bọn phá lên cười. Trong khi đó Trâm đứng ngây người như bị trồng chân giữa nhà, tay vân vê tà áo, lo sợ, không biết phản ứng ra sao. Tiếng Thanh lại nổi lên:

- Chú ý! Chú ý! Hãy banh tai ra mà nghe:

Bùi Trường Tuấn, hoa. sĩ!

Thanh ngừng lại, hất hàm hỏi:

- Tụi bay thấy chưa, “người ta” là nghệ sĩ đấy!

Có tiếng phản đối :

- Biết rồi, khổ quá nói mãi!

Lật úp tấm danh thiếp, Thanh đọc tiếp:

- “Trâm. Sao lâu quá không tới chú ? Nếu được, ghé chú chiều nay. Có chuyện cần nói. Mong lắm đấy Tuấn!”

Các tiếng nói lại ào ào như vỡ bờ, quên hẳn Trâm đang rưng rưng nước mắt:

- Hẹn hò “tế nhị” quá hé!

- Loại “xin đừng gọi anh bằng chú” đấy mà!

- Mỗi tình nghệ sĩ thì tuyệt rồi!

- Không ngờ nhỏ Trâm lại “có số đào hoa”!

Giọng Thanh lại nổi bật hẳn lên:

- Xin im lặng! Sau đây là phần “phụ Đề Việt ngữ” : Sao lâu quá không tới chú có nghĩa là “chàng” và “nàng” vẫn thường “tới thăm nhau một chiều mưa”, nhưng này vì “lý do kỹ thuật”, chẳng hạn nàng giận ngầm mà chàng chẳng biết nhưng cũng có thể vì nàng bận việc nhà nên.....hai ngày nay chưa tới với chàng, mà “nhất nhật nhất kiến như tam thu hề” nên chàng giả vờ bảo “ghé chú có chuyện cần nói” để được gặp mặt cho đỡ nhớ....Kính thưa quý vị Nước mắt đã trào ra khỏi bờ mi, lăn dài trên má, Trâm lặng người giận dỗi. Nàng thấy các nhỏ bạn thật ác độc, không để nàng giải thích . Ở đâu và lúc nào thì cũng “nhất quỷ, nhì ma, thứ ba học trò” nhưng trong trường hợp hiện tại Trâm thấy mình quá oan ức. Nàng muốn hét to lên để nhỏ Thanh cất miệng lại nhưng giọng nói bị tắc nghẹn trong cổ họng.

Bỗng các tiếng cười ngưng lại khi một người trong bọn nhận ra Trâm đã khóc, la lên:

- Ê, nhỏ Trâm khóc, tụi bây!

Các mái đầu quay lại, thoáng vẻ hồi hận:

- Tụi tao đùa mà Trâm!

- Nhỏ này “mit ướt” ghê!

- Mới chút đã “mưa” rồi!

- Hồi trước ở lớp mà còn phá tao với thằng Hùng Honda hơn thế này í chứ!

Trâm lau nước mắt, nghẹn ngào:

- Nhưng tụi bay hiểu lầm tao. Chú Tuấn là người lớn, hơn tao cả....chục tuổi mà tụi bay đem ra đồn.

Thanh vẫn nhanh nhẹn nhất trong bọn:

- Vậy hay đó mà, “mốt” thời nay các cô khoái những ông đứng tuổi; họ biết chịu, chứ còn cỡ ngang hay hơn mình hai ba tuổi thì xin lỗi....hỉ mũi chưa sạch.

Cả bọn cười vang. Giọng Trâm đã bớt nước mắt:

- Nhưng tao đâu có gì...với chú Tuấn!

- Không có lửa làm sao có khói ?

Trâm ngược đôi mắt hoe đỏ nhìn người bạn vừa nói:

- Khỏi gì đâu ?

- Thìthìviết hẹn gặp mày đó!

Trâm chột hiểu, nhăn mặt:

- À, tao đã bảo tụi mày hiểu lầm mà.

- Dấu tụi tao hoài.

- Có gì đâu mà bảo tao dấu với diếm!

- Thế thì kể cho tụi tao nghe đi.

Trâm chép miệng:

- Thật ra thì cũng chẳng có gì mà kểThôi được, tụi bây ngồi xuống đi. Nhưng mànghe rồi tụi bây đừng thọc lại cho mấy nhỏ lớp biết kéo rồi chúng nó lại “thêm mắm thêm muối” thì ...chết tao.

- Yên chí lớn! - Hứa danh dự mà mày! - Chuyện này ai mà nói làm chi!

Cả bọn vừa nói vừa tranh nhau ghế ngồi; ai cũng dành được ghế gần Trâm, cười khúc khích thú vị. Nhìn những bộ mặt ngóng đợi, những con mắt nhìn mình chăm chặp, Trâm muốn phá lên cười. Nàng thoáng nghĩ đúng là con gái hay tò mò, tọc mạch; người ta nói chả sai chút nào. Thấy Trâm làm thinh lâu, lại chỉ mỉm cười, tưởng là Trâm đánh lừa, một trong nhóm thúc giục:

- Thôi bồ ơi, cười duyên hoài, kể đi.

Một cô khác phụ họa theo:

- Kể đi Trâm, kéo nhỏ Loan “mót” rồi.

Loan nghiêng mắt, liếc xéo người bạn vừa nói động tới mình, chu môi:

- Sức mấy! Trâm như đã quên hết sự căn cõi của cuộc sống, trở lại với bản chất của nữ sinh thuở nào, đã hòa mình trong niềm vui và hồn nhiên tuổi trẻ của lũ bạn. Nàng biết với tụi này không có gì có thể giấu nổi chúng nó, chẳng thà kể rành rẽ cho chúng nó còn hơn để chúng đoán, chúng bàn ra tán vào thì câu chuyện biến thành không thể tưởng nổi.

- Trâm, kể đi, lâu thế mày ?

Trâm cười cười:

- Để tao nghĩ đã.

Rồi nàng hăng giọng, trịnh trọng thuật lại:

- Chú Tuấn là một họa sĩ

- Cái đó tụi tao biết rồi!

- Thì phải có đầu có đuôi chứ.

Loan liền mắng người bạn vừa cãi đứt câu chuyện:

- Nhỏ Trang “dzô duyên”!

Trang cũng không vừa, chồm người tới, hất hàm:

- Có sao không ?

Trâm vội giảng hòa:

- Tụi bây phải yên tao mới kể được chứ.

Cả bọn lại thình lạng, hau háu đôi mắt nhìn Trâm:

- Yêu cầu tiếp tục chương trình!

Trâm:

- Chú Tuấn là một họa sĩ ở Sài Gòn về đây để vẽ tranh triển lãm. Một hôm ra bãi biển chơi, tao đứng đằng sau xem chú Tuấn vẽ mà chú ấy đâu có biết, đến khi chú Tuấn quay lại thì....đạp phải chân tao. Thế là tao bắt đền liền; chú Tuấn phải vẽ cho tao một bức tranh mà....mà....hồi trước tao treo trên cửa ra vào kia kìa...

- Thế bây giờ đâu rồi ?

Trâm hơi cúi đầu, cho làn tóc xoắn che khuôn mặt chột biến sắc vì những hình ảnh dĩ vãng màu đen thoáng sống lại trong tâm trí; nàng nói dối bạn bè:

- Tại ...chượt căn nát, tao ...đẹp đi rồi.

Loan đập tay mạnh xuống bàn, nói lớn tiếng:

- Uống thế! “Kỷ Vật cho em” ngày gặp nhau lần đầu mà màphí thế ?

Thấy không ai phản ứng gì trước câu pha trò của mình, Loan tui nghiù, sượng sùng.

Trâm tiếp:

- Từ ngày đó, chiều nào tao cũng đến phòng vẽ để làm mẫu cho chú Tuấn.

- Đạo đó mà...nghỉ học chưa ?

- Chưa! - Sao không thấy mà nói gì ?

- Ai đại gì làm “nguồn vui” cho chúng mà!

- Mày bí mật ghê! –

- Thịnh thoảng cũng phải tỏ ra khôn hơn tụi mày.

Có tiếng cười khúc khích, nhưng tắt sớm chờ Trâm nói tiếp câu chuyện:

- Chú Tuấn là người rất tốt, nhất là hiếu tuổi trẻ nên tao.....thích nói chuyện với chú ấy lắm. Những chuyện buồn, vui tao đều đem kể hết. Chú Tuấn tỏ ra....thông cảm và hiếu tao nhiều, ngược lại tao cũng thấy....mến chú ấy như một....một...người chú vậy đó.

Nói tới đây tự nhiên Trâm ngừng tiếng, cảm thấy nóng ran mặt mũi, di di ngón tay xuống mặt bàn như để che giấu những ngượng ngập trong khi mấy nhỏ bạn hích tay nhau, nheo mắt rồi che miệng cười. Những cử chỉ đó vô tình lọt vào ánh nhìn của Trâm khiến nàng càng thêm xấu hổ, hối hận đã bộc bạch tâm sự cho những đứa tinh quái này. Nàng tự trách thầm không hiểu sao tự nhiên mình lại dại khờ đem phơi bày những vương vấn thầm kín mà lâu nay mình vẫn chôn chặt trong lòng, không dám hé mở cùng ai, kể cả với.....chú Tuấn.

Tiếng của nhỏ Thanh chợt lôi Trâm ra khỏi những giăng mắc để trở về hiện diện trước những bộ mặt nghịch ngợm, những con mắt dò xét, những cái miệng chỉ chờ nàng sơ hở là trêu chọc, vấn hỏi dồn dập:

- Kể tiếp. Rồi sau nữa mày ?

- Thì...như vậy đó!

Thanh nhìn Trâm tinh quái:

- Tao thấy.....mối tình của mày.....đẹp quá trời.

Trâm đỏ mặt, trợn mắt:

- Đừng nói bậy!

Thanh cười, vẫn không buông tha Trâm:

- Thôi vậy, nhưng tao hỏi thật mày, mày đã.....gì gì với chú Tuấn của mày chưa ?

- Nghĩa là sao ?

- Trời! Con nhỏ này ngây thơ cụ. Nghĩa là mày đã.....yêu chú Tuấn chưa ?

- Đầu óc mày bao giờ cũng tối đen. Chuyên môn nói nhảm.

- Gì mà nhảm ? Bộ tất cả những người yêu nhau trên đời này đều nhảm sao ?

- Nhưng tao đã nói, tao coi chú Tuấn như.....như.....chú ruột tao; mày biết chưa, con khỉ ạ!

- Từ “chú” tới “anh” mấy hồi!

Trâm giận dỗi, vùng vằng đứng dậy. Loan với níu tay Trâm, kéo nàng ngồi xuống lại:

- Việc gì phải chạy, để nhỏ Thanh đẩy tao.

Thanh chống nạnh tay, chanh chua:

- Mày làm gì được tao, Loan ?

- Tao mét thẳng Hùng Honda trị tội cho mày.

- Con nhỏ này đâu ngán ai. Ngon mà!

Loan đổi “chiến thuật”, quay sang nói thao thao với những nhỏ bạn khác đang có vẻ thích thú dõi theo “cuộc chiến” của hai đứa vẫn nổi tiếng phá phách nhất bọn và nhất lớp nữa:

- Chẳng biết ai ngày hôm qua “theo bạn C” đi chơi với bồ, ngồi uống nước sinh tố ở Ghềnh Đá hé! Chẳng biết ai tặng bồ hình rồi lấy thơ của Bích Ngọc để đăng sau rồi bảo là mình sáng tác ra hé! Tụi mày nghe có mùi và lại có đĩa không này:

“Tôi làm con gái Tình tôi yêu người tròn như ngày tháng Chỉ một lần thôi Tôi làm con gái Tình tôi yêu người Bao la biển rộng Xanh màu đại dương” Aa....một chiều nhìn biển và nhớ anh da diết...a....a..... Không để cho Loan nói hết câu, Thanh vội lao người lại, bịt miệng nhỏ bạn vừa làm nàng đứng tim bằng những tiết lộ hết sức bất ngờ mà nàng nhớ chưa bao giờ kể cho ai nghe và đã rất thận trọng giữ bí mật. Trước thái độ hoảng kinh của Thanh, cả bọn phá lên cười. Trâm cũng hòa đồng trong niềm vui vỡ bờ của các bạn. Nàng thấy tuổi học trò vào thời mới lớn thật đẹp – vui đó rồi lại giận hờn đó – không khác gì một đứa trẻ nhưng lại là ra vẻ người lớn – rồi những giao động nội tâm mơ hồ chợt đến không đứa nào hiểu nổi, không biết phân tích hay gọi tên là gì nhưng lại thích thú – đứa nào cũng có ít nhiều chuyện tình cảm riêng tư giấu thật kín nhưng lại thích biết, thích bàn tán chuyện người khác – mà nào có ai giữ kín được chuyện gì đâu vì

học trò tinh lắm, chỉ một bộ điệu, một ánh mắt, một lời nói khang khác một chút cũng đủ Bị nghi ngờ, theo dõi, điều tra để rồi cười cùng bao giờ cũng trở thành đề tài cho cả lớp xầm xì, trêu chọc hay thành nguyên nhân cho những vui đùa đến tàn nhẫn, những tràng cười khúc khích ngay trong các giờ học Trâm nghĩ và cảm thấy nuối tiếc những ngày tháng cấp sách đến trường. Nàng đã bị đẩy ra khỏi những vui buồn mà những bậc trưởng thành vẫn gọi là vẫn vợ hay vợ vẫn, nhưng chỉ trong tuổi mới lớn của thuở làm học trò mới có và mới đầy đủ ý nghĩa. Những ngày mới đoạn tuyệt sách vở, Trâm nặng trĩu mặc cảm, thường tránh gặp bạn bè và thường ray rứt sầu khổ mỗi sáng chiều nhìn thấy những tà áo trắng tung tăng đến trường như những cánh bướm nhớn nhỡ trong vườn hoa.....Nhưng Trâm càng chạy trốn thì những tình cảm khắc khoải đó như càng bị dồn ép, dày vò Trâm khiến nàng ghen ngào hơn. Sau này nghe lời chú Tuấn, thỉnh thoảng Trâm lại nhà nhỏ Thanh, nhỏ Vân, Loan, Trang, nhỏ Huyền, nhỏ Quyên.....đồng thời đòi chúng khi nào rảnh ghé thăm nàng hoặc nàng muốn sách vở của bạn hữu để chép bài như thể nàng vẫn tới trường. Nhờ vậy Trâm nguôi ngoai được phần nào những khắc khoải chấy ngầm trong tâm tư. Chú Tuấn còn bảo đừng bao giờ ngồi nghiền ngẫm về một nỗi buồn, bởi vì sẽ không có lợi, nếu không muốn nói mình càng bị đọa đầy hơn trong nỗi khổ; hay làm bất cứ gì rồi sẽ thấy mình buồn là....dại. Trâm đã làm theo lời chú Tuấn và quả thực đã cảm thấy nhen nhúm tin yêu..... Giờ đây gặp các bạn Trâm có cảm tưởng mình đang ngồi trong lớp truyền cho nhau những mảnh giấy trong khi thầy giáo đang giảng bài hoặc trong giờ ra chơi đứng tùm nập năm tùm ba cười đến chảy nước mắt khi nói đến một đứa trong lớp có “kép”.

Thấy mấy nhỏ bạn còn mãi kể tội nhau về những lần trốn học đi chơi với bồ, những lần giả vờ chép bài siêng năng để viết thơ tình, Trâm lên tiếng chấn ngang:

- Thì ra chúng mày đứa nào cũng kinh khủng thế mà còn bày đặt trêu tao.

Lại nổi lên những tiếng lao nhao phản đối, cãi chính, cuối cùng Trâm phải đề nghị:

- Thôi dẹp những chuyện đó đi, để lúc khác tao hỏi tội từng đứa một.

Trâm với chồng sách đặt trước mặt nhỏ Huyền, người vẫn được khen viết chữ đẹp và chép bài vở đầy đủ nhất lớp: - Hồi sáng tụi bây học gì đâu, cho tao mượn.

- Cô Trang Dung đau, cho làm luận.

Mỗi lần nghe nhắc đến cô Trang Dung, Trâm lại tưởng chừng như được nghe tiếng ngâm thơ ru hồn của cô trong giờ Việt văn năm nào. Trâm nghĩ rằng các bạn của nàng thật có phúc, đã niên học trước năm nay lại được học cô Trang Dung.

- Tao cho nhỏ Trâm mượn cái này này.

- Gì, Vân ?

- Tao mới chép thêm được mấy bài thơ.

- Đâu ?

- Giữ cẩn thận cho tao. Của “hồi môn” của tao đấy !

- Yên chí.

Trâm đỡ lấy cuốn sổ bìa da màu nước biển và được bọc ngoài một lớp nylon. Lật mấy trang đầu, Trâm liếc nhanh vào tựa đề những bài thơ – Áo lụa Hà Đông – Tình thứ nhất – Xuân đầu – Giận hồn – Ngậm ngùi – Áo trắngToàn những thơ về tình yêu. Trâm cảm thấy ấm áp trong hồn. Tự nhiên nàng muốn các bạn đi về để nàng được một mình đọc những vần thơ êm nhẹ. Những lúc buồn khổ trước đây, ngoài chú Tuấn, Trâm chỉ còn biết ngồi vân vê những cuốn sách, quyển vở của thời học trò dĩ vãng và tìm vổ về trong những cũng điệu thi phú. Với Trâm, những bài thơ như những thần dược, chúng như có linh hồn để cảm thông nỗi sầu khổ vơi vợi của nàng. Trâm chép, Trâm học thuộc lòng, Trâm thầm thì những thi phẩm trữ tình như để tư ru chính mình

- Trâm, mày làm gì mà ngồi đực người ra vậy ?

Nàng chưa kịp trả Lời, nhỏ Thanh đã lên tiếng:

- Nó nhớ....chú Tuấn.

Cả bọn cười. Trâm cũng chả Thèm cái chính nữa – bọn này “gấu” lắm, chúng nó có biết kiêng nể là gì đâu – vợ được dịp trêu ai, chúng chọc đến tàn nhẫn luôn. Trâm biết câu chuyện của mình chỉ đến sáng mai là cả lớp

biết; thế nào cũng có những đứa khác tìm tới đây để “điều tra”. Trâm lại tự trách đã không cẩn thận.

- Tụi tao về đây.

Trâm giả vờ, giữ lại lấy lệ:

- Ngồi chơi đã, còn sớm mà.

- Xí! 11 giờ rồi đấy “bà”.

Trâm tiễn các bạn ra tận cổng. Đó là thói quen của nàng. Khi đã khá xa, nhỏ Thanh còn ngoái cổ lại, la lớn:

- Về nghe, bà họa sĩ Trường Tuấn.

Những mái đầu chúi vào nhau. Trâm biết các bạn đang rũ ra cười và lại tiếp tục bàn tán về câu chuyện tình cảm của nàng. Trâm thẹn đỏ mặt, lo so có người hàng xóm nào nghe được câu nói trêu chọc của Thanh. Nàng chạy vội vào nhà.

Nhìn đồng hồ, Trâm hơi thắc mắc sao giờ này mẹ mình vẫn chưa đi lấy thuốc về; còn ba nữa, chắc cũng lại đang say sưa ở một quán rượu. Nhớ tới tập thơ Vân cho mượn, Trâm lật đật đem sổ của mình ra chép. Nàng lấy bút màu xanh, đỏ viền hoa trang giấy rồi nắn nót từng chữ:

« Tôi phải đợi như là tôi đã hẹn . Phải thẹn thò như sắp cưới hay vừa yêu . Phải nói vợ vào rất vội:

người yêu Nếu ai có hỏi thăm: ai thế ? Chả có gì....sao lòng mình cũng thẹn Đến ngưỡng ngừng bờ ngõ:

hay là ai ? Nên đến trăm lần: “nhất định mình chưa yêu” Hôm nay nữa....nhưng lòng mình sao lạ quá..... »

Trâm ngừng tay, đưa mắt mơ màng nhìn qua khung cửa. Trên nền trời xanh thẫm, một áng mây trắng lơ lửng trôi. Tâm hồn Trâm như bay bổng, thoát tục. Nàng mơ tưởng mình là cụm mây kia; nàng sẽ bay đi tận cùng trời đất, sẽ xà xuống thật thấp, hôn trên mặt biển hay sẽ đậu trên đỉnh núi, là lời với gió ngàn. Áng mây có linh hồn, đêm đêm sẽ chuyện trò với trăng sao, sáng sớm sẽ thấm vào những tiếng hót của chim, tiếng rì rào của lá. Áng mây sẽ muôn đời tự do, sống thỏa với những mong ước của mình. Triền miên trong hạnh phúc.

Khẽ đọc những vần thơ vừa chép, Trâm thấy yêu chúng vô cùng. Nàng thóang thén thùng vì chợt thấy một sự mơ hồ trùng hợp với tâm trạng mình. Những lời đùa cợt của bạn bè trở về bên tai. Nàng như bị ám ảnh. Trâm nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ dám nghĩ tưởng tới “chuyện đó” nếu mấy nhỏ bạn không khơi dậy. Bây giờ thì đã như dòng nước trào qua khỏi bờ. Tuy nhiên với Trâm, nàng vẫn chỉ cảm thấy một cái gì đó thật là – rất nhẹ – rất không rõ rệt – một cái gì thích thú vu vơ – dạt dào đang ngấm ngấm vào từng tế bào. Trâm vừa lo lắng đồng thời vừa không muốn đánh mất những lăn tăn giao động đang làm cho tim nàng lệch nhịp, hơi thở dập dồn, da thịt căng nóng như đang gần ngọn lửa. Bất giác Trâm cho tay vào túi áo lấy tấm danh thiếp ra nhìn ngắm. Nàng nhắm mắt lại cho những dạt dào làn sóng vô nhẹ trong lòng – chú Tuấn, chiều nay cháu sẽ tìm mọi cách tới thăm chú – tại hơn hai tuần lễ nay cháu bị ba cấm không cho ra khỏi nhà chứ đâu phải cháu không muốn. Cháu cũng có nhiều điều để nói với chú, nhất là về một vài đổi thay trong nội tâm làm cháu hoảng sợ, không hiểu. Khi ở tuổi cháu, chú có như vậy không? – Thật kỳ, chú ạChú Tuấn này, dạo này Trâm của chú ngoan rồi, bớt buồn, bớt khóc rồi, nhờ cháu nghe lời chú xem lại bài vở và học thêm chương trình mới – và cháu chép cả thơ nữa – Hôm nào chú phải “trang hoàng” cuốn sổ này cho cháu thật đẹp, đẹp hơn cả những nhỏ bạn của cháuChú Tuấn ạ, cháu nói thật với chú điều này; bây giờ chẳng còn ai thương cháu, kể cả ba, cả mẹ. Chỉ duy nhất có chú hiểu và cảm thông với cháu. Cháu thí dụ nếu chú cũng ghét cháu luôn thì chắc cháu chỉ còn có nước chếtMà thôi, để chiều nay gặp chú, cháu sẽ nói nhiều. À còn chú, chú có chuyện gì cần nói với cháu vậy? Chắc chú lại mới hoàn tất mấy tác phẩm chứ gì? Hay làhay làchú cũngnhớcháu....? Trâm hoảng hốt với ý nghĩ sau cùng. Nàng vội cầm bút để trấn tĩnh nội tâm. Những trang vở được lật qua lật lại. Trâm tìm một bài thơ khác, để chép tiếp: « *Thở trước lòng tôi phơi phới quá Lòng thơ nguyên vẹn một làn hương Nhưng mà nghệ sĩ từ đâu lại Êm ái trao tôi một vết thương* Đang lúc lòng tôi muốn tạm yên Bỗng ai mang lại cánh hoa tím Cho tôi ép nốt dòng dư lệ Nhỏ xuống thành thơ khóc chút duyên.....»

- Trâm!

Trâm giật bản mình bởi tiếng quát sau lưng. Nàng quay lại. Ông Thịnh, ba Trâm đang quắc mắt nhìn nàng:

- Giờ này còn làm gì mà mày chưa thổi cơm ?

Trâm sợ đến tái xanh mặt mũi, ấp úng:

- Thưa bahãycòn sớm

- Sớm! Mày mù hay sao mà không thấy đã gần 12 giờ rồi, hả Trâm ?

- Dạ

- Mày ở nhà làm gì ?

- Thưathưa....

Ông Thịnh xấn xố Lại, xô Trâm sang một bên, cầm hai cuốn tập để trên bàn, ông nghiêng răng:

- Thơ! Thơ! Đói dài người ra đây mà còn thơ với thần!

- Trâm!

- - Dạ

- Lại đây!

Trâm lê bước tới; toàn thân run rẩy; mặt nhợt nhạt như không còn giọt máu. Bỗng một cái tát giáng xuống mặt nàng. Cả nghìn đóm lửa lòe lên; Trâm loạn choạng.

- Trâm!

- Dạ

- Tao hỏi mày những bài thơ này có nuôi được mày với bố mẹ mày không ?

Trâm nín thình, lén lén nhìn ông Thịnh, sợ hãi. Tiếng quát nạt làm nàng kinh hồn tột độ:

- Mày không trả lời tao hả Trâm ?

- Thưa

- Làm sao?.....có nuôi được hay không ?

- Thưakhông

Ông Thịnh cười gằn, đập bàn:

- Biết vậy sao mày còn phí thời giờ ngồi chép ? Ai là người nuôi báo cô mày mãi ?

Lại năm sáu cái tát nữa. Trâm ngã chúi xuống. Một dòng máu đỏ trào rà bờ môi. Trâm cắn chặt răng chịu đựng. Trong khi đó, vẫn chưa hả giận, ông Thịnh xé nát hai cuốn sổ:

- Này thì thơ! Này thì thơ!

Trâm đau điếng, đau hơn cả trận đòn hằn. Nàng òa khóc. Ông Thịnh đứng chống nạnh, chỉ vào mặt Trâm, quát:

- Câm!

Trâm dần tiếng nấc, nghẹn ngào trong nước mắt:

- Con.....con...xin lỗi ba.....

Không một mảy may xúc động, ông Thịnh rít lên:

- Thứ con mất dạy, bất hiếu!

Vẫn nằm dưới đất, hai tay chống đỡ thân mình rũ rượi, Trâm van xin:

- Ba...tha lỗi....cho con....

Tiếng ông Thịnh thét lên:

- Đứng!

Trâm vâng theo, nhưng lùi lại mấy bước, kéo vạt áo chùi mép.

- Trâm!

- Dạ

- - Có phải vì tao không có tiền cho mày đi học nữa thì mày đem sách vở ra để bêu xấu tao đây phải không ?

- Thưa....ba.....con đâucó ý vậy

- Thế sao cứ khi nào tao đi vắng thì mày lại biên biên chép chép; ra cái điều ông không cho tôi đi học thì tôi cũng dư sức học lấy một mình. Phải vậy không Trâm ?

- Thưa....dạkhông.....

- Mày tưởng tao lơ đi rồi mày muốn làm gì thì làm phải không, con khốn nạn này ?

- Con.....xin lỗiba..... C

Cơn điên trở lại, ông Thịnh nhào tới. Trâm ôm mặt, ngã lăn dưới đất. Tiện chân, ông Thịnh đập túi bụi trên người nàng, bất kể mặt mũi hay ngực bụng. Trâm lăn lộn một lúc rồi nằm bất động dưới những tảng đá rơi trên thân thể Hàng xóm nghe tiếng la hét, đổ dồn sang, nhưng không

một ai dám vào can; phần vì bộ mặt dữ tợn của ông Thịnh, phần vì ngại ngần trước đây đã bị ông ta chửi bới tục tĩu nên người nào cũng chỉ biết đứng ngoài chép miệng thương hại Trâm:

- Tội nghiệp cô ấy hiền lành ngoan ngoãn mà tối ngày bị đánh đập.
- Cha gì dữ như cọp!
- Ai vào can đi không thằng chả đánh chết cô Trâm bây giờ!
- Trời ơicô Trâm chết mất, người nào nhào vào lôi cô ấy ra đi!
- Đàn ông, con trai đâu hết rồi....vào đại đi chứ!

Nhưng, vòng trong, vòng ngoài vẫn bất động.

Trong khi đó ông Thịnh vẫn không ngừng đánh Trâm. Hình như sự có mặt của những người hàng xóm lại càng tăng thêm cơn giận dữ trong ông ta. Người Trâm bây giờ tê dại đi như không còn cảm thấy gì nữa. Máu với nước mắt nhòe nhoẹt trên mặt và vương xuống áo, rải rác trên mặt đất. Như con thú dữ say mồi, mất hết lương tri, ông Thịnh chạy lại góc nhà lấy chiếc then gỗ cài cửa. Mặt xám màu chì, răng nghiến kèn kẹt, ông giơ thanh gỗ định quật xuống người Trâmthì bị một cánh tay bất chợt giữ lại. Nhìn người lạ, ông Thịnh gầm lên:

- Mày là thằng nào ? Vào nhà tao làm gì ?

Người vừa xuất hiện trả lời ôn tồn nhưng giọng nói mang vẻ cương quyết:

- Vô tình tôi đi ngang, thấy ông đánh....cô ấy quá, tôi vào xin ông ngừng tay

Nghe văng vẳng tiếng ai quen thuộc, Trâm cố mở đôi mi mắt tím bầm và bê bối máu, nhìn dáng người mờ mờ trước mặt, bỡ ngỡ:

-Chú....chúTuấn

Không ai nghe thấy tiếng Trâm thì thào vì tiếng thét của ông Thịnh vẫn gầm vang:

- Con tao, tao đánh, mắc mớ gì tới mày .
- Nhưng ông không thấy là cô ấy gần chết rồi kia à ?
- Chết, tao chôn. Không ai nhờ mày!
- Ông không thể vô tâm như thế được!
- Tao vô tâm đấy!

- Ông không có quyền!
- Tao có quyền! Thằng nào làm gì tao ?
- Tôi yêu cầu ông không được đánh cô Trâm nữa.
- Tao đuổi mày cút khỏi nhà tao!
- Tôi không đi khi nào ông không thôi đánh con ông !
- Con tao chứ con mày à ?
- Ông cũng không được tàn nhẫn như vậy!
- Tao cứ đấy!
- Tôi cấm ông!
- Mày là cha nó hay tao là cha nó ?
- Dù ông là gì cũng vậy!
- Xéo khỏi nhà tao!
- Tôi không đi!

Tiếng đôi co mỗi lúc một gay. Những bàn tay nắm chặt. Những con mắt bốc lửa. Những bộ mặt đầy sát khí Thừa cơ hội, mấy người đàn bà lén vào bế xóc Trâm ra; toàn thân nàng mềm nhũn như tàu lá chuối, miệng vẫn thều thào điều gì.

Trong nhà:

- Thằng chóMày là thằng chó, xía vào chuyện của tao.
- Ông câm miệng lại.
- Mày là thằng khốn nạn. Đồ chó
- Ông không xứng đáng là một người cha.

Ông Thịnh tay cầm sẵn thanh gỗ, đâm thẳng vào mặt Tuấn. Đã đề phòng trước, Tuấn nhẹ lách sang một bên, đồng thời thẳng tay đâm trả lại. Ông Thịnh không phản ứng kịp, ngã bật ngửa trên chiếc ghế dựa. Tuấn bỏ đi.

Đằng sau vang lên tiếng đổ vỡ của đồ vật và tiếng gầm thét của loài thú dữ.

CHƯƠNG 3

Trước mặt Tuấn la liệt những nhật báo vừa được phát hành hồi chiều. Không nghĩ gì tới bữa cơm tối, Tuấn mãi miết đọc những bài tường thuật và phê bình cuộc triển lãm hội hoa. của chàng. Tay cầm bút đỏ, Tuấn gạch dưới những hàng chữ quan trọng hay lấy kéo cắt những nhận xét xây dựng. Hầu hết các bài báo đều dành nhiều thiện cảm cho người hoạ sĩ trẻ mới “ra quân” lần đầu tiên. Tuấn thích nhất bài ghi nhận của một ký giả ký tên V.H. :

“Trong bộ môn hội hoạ, mỗi hoạ sĩ có một bút pháp riêng và một kỹ thuật dùng màu sắc riêng để diễn tả đề tài muốn trình bày. Riêng Trường Tuấn, hoạ sĩ đã dùng sơn dầu để thực hiện các bức tranh mang khuynh hướng biểu tượng.

Nhìn tác phẩm của Trường Tuấn, người xem như được thấy thế giới mới của hình thức và màu sắc như muốn bùng lên từ các hoạ phẩm này. Những màu tro xám, màu đỏ thẫm, màu xanh lục, màu vàng của buổi ban mai, màu đỏ của hoàng hôn, màu xanh của biển cả xuất phát từ trực giác của hoạ sĩ. Tất cả những đường nét màu sắc hoà hợp nhau một cách kỳ diệu và nên thơ. Điều này chứng tỏ Trường Tuấn đã có một hướng đi độc đáo, đã chế ngự được màu sắc, đã thành công trong việc gửi gắm tâm hồn, tư tưởng của mình vào hoạ phẩm.

Khách viếng phòng triển lãm không thể quên được những hoạ phẩm thuộc loại sáng giá nhất như Gió cát, Nhiệt đới, Biển và người con gái cô đơn, Hoài vọng, Loài chim biển, Bơ vơ, Lộng gió, Giấc mơ của loài ốc biển, Đêm biển độngTuy nhiên được chú ý nhiều nhất có lẽ là bức “Rong Biển”. Tranh khổ 1 thước 20 x 0.60 vẽ một khuôn mặt con gái mờ

ảo trong dòng nước, lẫn lộn trong những cụm rêu biển, đá và sóng. Trường Tuấn đã sử dụng màu sắc rất táo bạo và đường nét mạnh trong hoạ phẩm này. Chất nâu đen hòa hợp với chất xanh trộn đỏ đậm tạo cho khách xem một cảm giác vừa lạ lùng vừa diễm ảo “Quan niệm của Trường Tuấn là tranh phải có hồn, phải tạo được “những cảm giác bất ngờ khi thoát nhìn”và hoạ sĩ phải chân thành mới gây được sức quyến rũ cho những người thưởng thức tranh.

“Được hỏi về nguyện vọng, hoạ sĩ Trường Tuấn cho biết chỉ muốn sao có đầy đủ phương tiện để sáng tác thật nhiều, để thu thập những kinh nghiệm ngộ hầu tạo được những tác phẩm vĩ đại, đồng thời hoạ sĩ cũng mong ước có dịp học hỏi thêm về nghệ thuật hội hoạ của ngoại quốc để phong phú hóa kiến thức và khả năng.

“Thiết tưởng cũng cần ghi lại đây một vài “chuyện bên lề” trong cuộc triển lãm hội hoạ của Trường Tuấn. Đầu tiên chúng tôi nhận thấy một sự ngạc nhiên rất hữu lý của người xem tranh. Đó là khuôn mặt của người thiếu nữ trên các bức hoạ của Trường Tuấn đều có những nét giống nhau khiến người ta tự hỏi phải chăng hoạ sĩ có một người mẫu duy nhất hay hoạ sĩ trong khi sáng tác đã bị một hình ảnh dĩ vãng nào đó “ám ảnh”. Ngoài ra khách cũng không hiểu lý do hoạ sĩ Trường Tuấn đã không đề giá bán trên hoạ phẩm “Rong Biển” như trên các bức tranh khác và đã nhã nhận từ chối bán mặc dầu đã có nhiều người trả giá rất cao.

“Trước câu hỏi của chúng tôi là người con gái ở trong tranh phải chăng là “Trường Tuấn phu nhân”, người hoạ sĩ trẻ 27 tuổi đời này chỉ mỉm cười thay câu trả lời

Giờ đây ngồi đọc bài báo trên Tuấn cũng đang mỉm cười. Chàng vẫn có cảm giác như đang sống trong ảo tưởng. Cuộc triển lãm hội hoạ. đầu đời đã thành công ngoài ý muốn của Tuấn. Những lo âu, hồi hộp khởi đầu đã tan biến ngay từ sau giờ khai mạc phòng tranh. Bạn hữu chạy lui tới thông báo cho Tuấn những kết quả khả quan. Tuấn xúc động đến muốn rưng rưng nước mắt. Các ký giả vây quanh phỏng vấn, chụp hình khiến nhiều lúc Tuấn mất bình tĩnh, trả lời không đúng hoàn toàn như ý muốn. Chàng buồn cười nhất là khi các nhà báo và khách viếng phòng triển làm quấy chàng về

sự thật “người con gái trong tranh”. Dường như không ai tin Tuấn cho biết người con gái làm mẫu đó hiện sống ở một tỉnh lẻ, thuộc miền duyên hải xa xôi, trái lại nghi ngờ một trong những người bạn gái trong ban tiếp tân của Tuấn. Cuối cùng chàng chỉ biết cười trừ. Đến hôm nay phòng triển lãm tranh của Tuấn đã mở cửa tới ngày thứ ba và số hoạ phẩm được khách mua lên tới hơn phân nửa. Công việc tương đối đã lắng đọng Tuấn mới có chút thời giờ để mắt tới những phản ứng của báo chí.

Sự yên tĩnh của đêm dễ làm tâm hồn chàng chùng xuống. Một lúc sau, không muốn đầu óc rối bời suy nghĩ nữa, Tuấn lấy cây thước chần trên mấy tờ báo rồi ra đứng tựa thanh cửa sổ, đưa mắt nhìn ra bầu trời lấp lánh ánh sao. Điều thuốc được thắp lên; làn khói chưa kịp thoát ra hết khỏi miệng đã bị gió đánh toan loãng. Tuấn ngửa cổ hít một hơi mạnh. Không khí làm mát buồng phổi – dễ chịu. Dưới đường, xe cộ qua lại đã thưa thớt, bộ hành như không còn ai. Ánh đèn ống nhạ nhòa làm loang lổ thành phố.

Những giây phút vắng lặng tiếng động, nhất là vào đêm, dễ đem người ta về thời gian đã qua – những giây phút sống cho chính mình. Tuấn cũng đã khởi sự chìm sâu trong dĩ vãng, một dĩ vãng còn nóng bỏng xúc động và đầy ắp kỷ niệm – Thế mà đã hơn một tháng, khoảng thời gian tối tăm mặt mũi cho công việc sửa soạn phòng triển lãm, không chừa cho Tuấn giờ phút nào để được sống lại với những hình ảnh thân thiết. Câu hỏi đầu tiên hiện đến trong đầu óc Tuấn là “không hiểu giờ này Trâm ra sao, đã khoẻ lại hẳn chưa?” Trận đòn rơi trên thân thể Trâm in hoằn trong trí tưởng của Tuấn còn làm chàng rùng mình mỗi lần nghĩ tới. Tuấn nghĩ nếu hôm đó mình không vô tình bắt gặp khi ở phố về có lẽ Trâm đã chết vì cơn điên của người cha. Những lời Trâm kể trước đó được chứng minh cụ thể trước mắt Tuấn. Và chàng đã sững sờ đến không tin nổi sự thật.

Tuấn nuối tiếc đã không gặp được Trâm trước ngày rời bỏ thành phố của biển cả. Chỉ tại mấy thằng bạn đem xe xuống đón sớm hơn dự liệu cả tuần lễ. Hy vọng lá thư gửi lại bà chủ nhà sẽ giúp Trâm hiểu – nhưng liệu Trâm có tới được không để nhận thư ? Mà không hiểu tại sao bằng đi cả nửa tháng mà không thấy Trâm lại ? Giận ? Ghét ? hay tại gia đình cấm không cho ra khỏi nhà ? Tuấn níu kéo vào giả thuyết cuối cùng này để tạm yên

lòng – Mặt hồ phẳng lặng tưởng đã vĩnh viễn bình yên không ngờ lại lăn tăn gợn sóng dưới cơn gió thoảng. Chính Tuấn cũng thắc mắc về mình. Lâu ngày Trâm không tới, Tuấn bắt gặp một khoảng trống, rơi vào uể oải và thần thờ. Tiếng nói trong như thủy tinh, nũng nịu và ngọt lịm vẫn vẳng lặng bên tai, trong trí khiến Tuấn nhiều lần phải bỏ cọ vẽ ra đứng tựa cửa, đốt liên tiếp những điếu thuốc để rồi giật mình khi thuốc cháy đến tận tay lúc nào không biết. Những khuôn mặt trong tranh có sự sống thực sự thì thầm với Tuấn để bắt Tuấn đứng lại hàng giờ để ngắm, để tưởng có thật và để tâm tình. Tuy nhiên khi trầm tĩnh lại, trở về với thực tại, Tuấn chối bỏ tất cả những gì đã sinh động trong tâm tưởng, những xôn xao trong tình cảm, những vu vo trong ý nghĩ, những thơ mộng trong hình ảnh vẽ vờ. Tuấn tự vạch một lần mức giới hạn cho mình bằng một xác định của lý trí: vết thương cũ nội tâm vừa thành sẹo non mình không thể dấn thân vào bất cứ một cuộc phiêu lưu tình cảm nào khác nữa; dĩ vãng đã rướm máu thì không thể để cho tương lai ung mủ. Chỉ có nghệ thuật để sống – Thế thôi! Và lại Trâm còn nhỏ tuổi, đáng là người em, người cháu, chắc chưa biết gì về chuyện tình cảm thì mình cũng không nên bắt một trái xanh chín sớm : Hãy là hoa, xin hãy khoan là trái, Hoa nồng hương mà trái lắm khi chua . Đứng như vậy đến quá khuya, Tuấn mới quay vào; ánh mắt chợt gặp một khuôn hình đặt trên tủ sách. Người con gái có khuôn mặt tròn tóc ngắn, đôi mắt mở lớn, cười trong ảnh. Tuấn tiến lại, nâng khuôn hình lên, phui bụi, nhếch mép cười; nụ cười không phải do sự thích thú, mẫn nguyện tạo nên, nhưng gượng gạo, không tự nhiên và có cái gì cay đắng, mỉa mai trong đó. Dã Thảo đấy – loài cỏ dại đấy – người tình của Tuấn cách đây hai năm. Đặt chân vào đời chàng đầu tiên để rồi cũng đầu tiên làm cho chàng hoài nghi tất cả khi người con gái đó ra đi, để lại đầy đầy cay đắng trong tâm hồn chàng. Cuộc tình kéo dài một thời gian ngắn để rồi kết thúc một cách vô vị. Nghĩ lại Tuấn cũng nuối tiếc những ngày tháng tình yêu thơ mộng:

Chiều nào Tuấn cũng đến tận cổng trường đón Thảo để rồi hai đứa cùng sóng bước bên nhau dưới hàng lá me, trao nhau những câu nói rất thường, gần như vô nghĩa nhưng lại chất chứa yêu thương, ngút ngàn trữ tình. Lần nào thì Dã Thảo cũng bắt Tuấn ngâm bài thơ lãng mạn của thi sĩ Phạm

Thiên Thu – *“Em tan trường về. Đường mưa nhỏ nhỏ. Ôm nghiêng tập vở. Tóc dài tà áo vờn bayEm đi dịu dàng. Bờ vai em nhỏ. Chim non lẽ đường nằm im dấu mỏ”*rồi thì Dã Thảo hát khê “Kính cầu tình yêu” – *“Lạy trời cho con thương người con thươngLạy trời cho con thương người con thươngVà lạy trời xui người con thương thương con, thương con, thương con, thương con đời đời*”. Thế mà không ai ngờ mỗi tình thơ mộng đó lại có thể chấm dứt được:

Đậu xong tú tài toàn phần, Thảo đi làm cho một cơ quan ngoại kiều. Cũng từ ngày đó, tiếp xúc với một xã hội xô bồ, Thảo đổi thay, đua đòi chưng diện và son phấn. Những lời khuyên răn của Tuấn chỉ được trả lời bằng những thái độ lạnh nhạt, mỉa mai hay khinh khỉnh. Như con thiêu thân, Dã Thảo quay cuồng trong những cơn sóng vật chất. Cô nữ sinh trong trắng và hồn nhiên ngày nào đã hoàn toàn chết trong một Dã Thảo của cuồng loạn. Tình yêu không còn màu nhiệm nữa. Cuối cùng Thảo đã chấm dứt niềm hy vọng của Tuấn bằng một câu nói tàn nhẫn:

“Đừng theo đuổi tôi nữa. Tôi chán ngấy cái thứ ái tình không tưởng của anh rồi!”. Và chừng hai ba tháng sau Tuấn được tin Dã Thảo đã chính thức sống chung với một người đàn ông ngoại quốc.

Ngày đó Tuấn tưởng chừng như cả bầu trời sụp đổ. Mấy đêm liền, trên căn gác trọ chật chội Tuấn ngã gục bên những vỏ chai rượu. Nỗi buồn da diết bám sát Tuấn trong từng giây phút. Mắt quầng thâm và trũng sâu vì mất ngủ; các đầu ngón tay vàng đen vì khói thuốc. Tuấn bỏ cạo vể, bỏ thể giới hội họa để tự đẩy đọa trong vực thẳm tui hận. Thân hình gầy guộc lang thang trên các hè phố như một thằng điên. Thật ra Tuấn không trách Thảo đã bị hoàn cảnh thay đổi, nhưng oán thù thân phận mình. Chàng cho rằng chỉ vì nghèo mà đành để bao mộng ước bị đui chột. Có lần Tuấn trách trời đất đã tác tạo chàng trong kiếp sống nghệ sĩ để rồi bây giờ và mãi mãi vẫn luôn trắng tay

Tuy nhiên theo thời gian, nhờ những lời khuyên can và khuyến khích của bạn bè Tuấn dần dần nguôi ngoai, lấy lại được phần nào bình tĩnh và quân bình tâm hồn. Vết thương nội tâm với ngày tháng dịu dần đi. Và Tuấn trở lại với hội họa. Chàng bắt đầu nhận ra rằng chỉ có nghệ thuật là chung thủy

trọn nghĩa và là ý sống của cuộc đời. Bạn hữu thường xuyên đến với Tuấn bằng những khích lệ chân tình. Tuấn say mê vẽ. Mục tiêu gần nhất của Tuấn là cố gắng thực hiện cho bằng được một cuộc triển lãm các tác phẩm do chàng sáng tạo. Chàng di chuyển thật nhiều – đi hết tỉnh nọ đến miền kia – để tìm đề tài và cảm hứng. Trong những chuyến đi chàng đã nhận thấy quê hương mình thật đẹp, thật hấp dẫn, thật tuyệt vời. Thiên nhiên của rừng núi trùng điệp, của những cánh đồng phì nhiêu và thẳng cánh cò bay, của sông dài, biển rộng, của trời đất bao la vô tậnđã tác tạo niềm vui cho Tuấn. Lạc quan đã chen sỏi đá vươn lên trong tâm hồn người họa sĩ trẻ tuổi để rồi được thể hiện, được hiện nguyên hình trong từng nét vẽ, trong các họa phẩm. Và nhất là từ ngày đặt chân tới một miền duyên hải, gặp được một tâm hồn “mê biển kinh khủng” thì Tuấn lại có cảm tưởng đất khô cằn đã nở hoa Dòng dĩ vãng chấm dứt, Tuấn trả khuôn hình người tình xưa về chỗ cũ. Tuấn lững thững bước ra balcon, mở tung cánh cửa. Khí lạnh chụp lấy chàng. Một điệu nhạc về đêm từ nhà ai còn thức khuya như chàng vọng đến. Trong sự hoang tịch của đêm Tuấn nghe rõ từng chữ trong tiếng hát khàn đục của người nữ ca sĩ – « ..*tình ngỡ đã phai nhưng tình vẫn còn đây. Người ngỡ đã đi xa nhưng người vẫn quanh đây. Những bước chân mềm mại đã đi vào đời người như từng viên đá cuội rớt vào lòng biển khơi* ». Những ngày trước mỗi lần nghe bài hát này Tuấn lại buồn ray rứt; mỗi nốt nhạc như kim nhọn xoáy tận đáy tâm hồn chàng. Giờ đây cũng bài hát đó, cũng những từ ngữ và âm thanh đó, tình cảm của Tuấn cũng xao động nhẹ nhàng; tuy nhiên cái xao động đó xuất phát từ nét diễm tuyệt của âm nhạc thuần túy, từ tính chất liêu trai của giọng ca giữa đêm – thế thôi – chứ tuyệt nhiên không vì một hình ảnh dĩ vãng nào Tiếng người xướng ngôn viên giới thiệu tiếp một bài thơ của một thi sĩ thời tiền chiến được “giao duyên” với bài hát vừa được trình bày. Thính giác của Tuấn không bỏ sót một tiếng nào. Giọng ngâm thật ấm, trầm, thật ngọt lịm như ru hồn người, len thấm vào từng tế bào, từng huyết quản li ti của Tuấn khiến chàng như đang sống trong một cõi hôn mê:

“Anh nhớ tiếng. Anh nhớ hình. Anh nhớ ảnh.

*Anh nhớ em, anh nhớ lắm! Em ơi! Anh nhớ em của ngày tháng xa khơi,
Nhớ đôi môi đương cười ở phương trời, Nhớ đôi mắt đứng nhìn anh đắm
đắm. Em! Xích lại! Và đưa tay anh nắm!”*

Bài thơ như có huyền lực làm thức giấc toàn diện tình cảm của Tuấn – thứ tình cảm của thời còn cấp sách tới trường – lần đầu tiên trong lứa tuổi mới lớn biết nhớ nhưng một bóng hình rồi cả đêm thức trang, làm thơ tỏ tình – thứ tình cảm thật nhẹ nhưng thật đắm thắm. Chàng như quên bài thơ mà chỉ mơ tưởng đến những hình ảnh do bài thơ tạo nên. Tâm trí chàng bay bổng về một chân trời, nơi đó có một người con gái chất phác, thật hiền dịu, thật dễ thương, nhưng lại đau khổ về thể chất, cô độc trong tâm hồn, nơi đó có biển trời bao la, có tiếng sóng độc điệu muôn thuở, có những cánh chim chiều chiều tìm về tổ ấm. Nghĩ tới nơi đó Tuấn thấy tâm hồn mình ấm lại.

Khi ánh đèn nhà bên kia tắt phụt, tiếng âm nhạc chết lặng, trả lại sự tĩnh mịch tuyệt đối của đêm, Tuấn quay vào, nằm vật xuống giường, đốt thêm điếu thuốc. Những vòng khói bay lên, dán trên đỉnh màn. Một làn gió mạnh hất tung mấy tờ giấy trên bàn xuống mặt sàn gạch. Tuấn không để ý.

Một lúc sau những dòng tư tưởng đang sôi động trong đầu óc Tuấn dịu xuống, tắt dần. Mẩu thuốc lá thoát khỏi hai đầu ngón tay, rớt xuống sàn gạch. Đầu Tuấn ngẹo sang một bên. Chàng đã thiu thiu ngủ tự bao giờ Tuấn thấy mình lang thang trên bờ biển. Gió từ ngoài khơi đưa vào mát rượi. Chàng nhìn bao quát đặng dương và cảm thấy một sự quạnh hiu bao la mà trong đó chàng hiện hữu. Những tia sáng mặt trời như đốt cháy mặt biển, anh nắng phản chiếu xuống tấm gương trong dội lên làm chói mắt Tuấn. Ở phía xa, nước biển lại xanh đậm, đậm đến độ như đã hóa thành màu tím tím. Tuấn không còn phân biệt được đường vòng chân trời. Tuy nhiên mắt chàng như bị thu hút bởi những ngọn đồi nổi bật hẳn lên nhờ tràn đầy ánh sáng. Những đám mây bao quanh đỉnh núi cho Tuấn có cảm tưởng ngọn núi được phủ tuyết. Trước mặt Tuấn một con chim biển với đôi cánh dài vẽ những đường vòng tròn trên nền trời. Bỗng con chim đâm thẳng xuống mặt nước rồi lại vọt lên làm tung tóe những giọt nước long lanh như thủy tinh Tâm hồn Tuấn trải rộng như mặt nước mênh mông. Chàng

tiếc đã không đem theo giá vẽ và sơn màu để chụp thiên nhiên lại trên khung vải. Nhớ lại một bài thơ đã thuộc khi còn là một cậu học trò bạch diện thư sinh nhưng nổi tiếng đa tình, Tuấn ngâm nga:

*“Anh vẫn nhớ em ngồi đây, tóc ngắn Mà mùa thu dài lắm ở chung quanh
Linh hồn anh vội vã vẽ chân dung Bày vội vã vào trong hồn mở cửa Gặp
một bữa anh đã mừng một bữa Gặp hai hôm thành nhị hỷ của tâm hồn Thơ
học trò anh chất thành non Và đôi mắt ngất ngây thành chất rượu”*

Đang “ru với gió ...và vợ vẫn cùng mây” bỗng Tuấn giật nảy mình khi hai bàn tay ai từ phía sau bịt lấy đôi mắt chàng rồi tiếp theo là một tràng cười lạnh lạnh. Tuấn đã nhận ra người nào rồi, tuy nhiên lại không muốn mất vội cảm giác ngây ngất đang được chuyển từ những ngón tay thon nhỏ mát lạnh vào da thịt chàng nên Tuấn giả vờ không biết:

- Ai vậy ?

Tiếng cười trong vắt lại nổi lên kèm theo một giọng nói đã được làm biến đổi cho không còn tự nhiên:

- Đoán thử coi. Đúng được thưởng!

Tuấn thích thú cười theo đồng thời kể một số tên tưởng tượng:

- Dung phải không ?

Im lặng. Tuấn tiếp:

- Thắm phải không ? Nguyệt phải không ? Thúy ? Hồng ? Hiền ? Thôi đúng là Tiên rồi ?

Đôi bàn tay trên mặt Tuấn lỏng ra. Tuấn quay lại, đóng kịch bằng một bộ điệu ngạc nhiên:

- Ô Trâm! Thế mà chú không nhận ra chứ!

Nhưng trái với điều Tuấn nghĩ, Trâm đang vùng vằng bỏ đi. Tuấn sửng sốt thực sự:

- Ủa, sao đang yên giận chú vậy ?

Trâm vẫn không thèm quay đầu lại. Tuấn theo sát bên:

- Chú đâu có làm gì ?

Bộ mặt dỗi hờn của Trâm nhìn thật dễ thương; Tuấn muốn được ngắm mãi, nhưng trước thái độ đổi thay bất chợt của Trâm, chàng lại ngại ngần không dám kéo dài giây phút thần tiên này:

- Thôi cho chú xin đi, rồi muốn gì chú cũng đền.

Trâm phụng phịu:

- Hồng thèm!

- Chú sẽ vẽ tặng cháu ba bức tranh thật tuyệt!

- Hồng thèm!

- Hay chú sẽ đưa cháu đi ... ăn cà rem này, đi xem các thắng cảnh này, rồi coi chớp bóng nữa

- Hồng thèm!

- Đúng rồi, chú sẽ đưa cháu về Sài Gòn chơi để

- Hồng thèm! Hồng thèm!

Tuấn bắt chước giọng giận dỗi:

- Thôi, nếu “hồng thèm” thì chú ...đi về vậy. Ở đây “người ta””hồng thèm” chơi với mình thì chẳng thà về ngủ còn sướng hơn.

Nói rồi Tuấn giả vờ bỏ đi. Trâm cuống quít:

- Chú! Chú Tuấn!

Tuấn làm như không nghe thấy gì, thản nhiên bước đi. Tiếng gọi đằng sau tức giận thét lên:

- Chú Tuấn!

Tuấn đành dừng chân, quay lại. Trong khóe mắt của Trâm đã long lanh hai giọt lệ - Đúng là cô bé mau nước mắt, “mít ướt” quá đi mất thôi - Tuấn nghĩ vậy, mím cười:

- Còn giận “người ta” nữa thôi ?

Tay vân vê vạt áo, đầu hơi cúi thấp, đôi môi chu lại trong dáng điệu nũng nịu, Trâm ngập ngừng:

- Ủừai bảo trêu “người ta” ?

Tuấn ngạc nhiên, mở tròn mắt:

- Ủa, trêu hồi nào ?

- Còn không nữa!

- Sướng chưa!

Chính cháu trêu chú trước chứ! Hỏi ai bịt mắt “người ta” trước rồi còn dỗi giọng nói đi nữa chứ!

- Thếai kể tên nhữngngười khác ?

Tuấn chột thoáng hiểu, sung sướng trong lòng, nhưng vẫn làm ra vẻ ngây ngô:

- Thì “người ta” ...đoán sai chứ bộ!

Giọng Trâm trở lại buồn buồn:

- Chúquennhiều cô ghê!

Tuấn phá lên cười. Trâm ngạc nhiên:

- Sao lại cười ?

- Chú quen ai ? Hồi nào ?

- Thế những cô Thắm, cô Nguyệt, cô Thúy, cô Hồng, cô Hiền, cô Tiên chú vừa kể là gì đó ?

Tuấn lại cười; nước mắt chảy cả ra. Trâm hơi khó chịu:

- Chú cứ cười hoài. Bộkhinh cháu hả ?

Sợ Trâm giận nữa, Tuấn làm hòa:

- Những tên cô đó là do chú tưởng tượng ra đấy. Thật ra chú chỉ cómình cháu mà thôi.

Trâm đỏ mặt, chớp chớp hàng mi cong vút:

- Cháukhông tin!

- Chưa bao giờ chú nói dối cháu.

- Thiệt hôn ?

- Chú thề - Ừừ

Chột giọng Tuấn nghiêm lại như vừa thoáng khám phá ra điều gì quan trọng:

- Cháu đứng yên, đừng nói, đừng động đậy gì cả.

Trâm nhú mày, nghiêng nghiêng mặt:

- Gì vậy chú ?

- Đừng nói.

-Ừa Nhìn sâu trong đáy mắt Trâm, Tuấn nói say sưa:

- Mắt cháu đẹp tuyệt vời. Chú có cảm tưởng tất cả biển xanh, tất cả vẻ hoàn mỹ của vũ trụ đều nằm trong đôi mắt của cháu, ước gì Tuấn chưa nói hết câu, Trâm đã nóng ran cả người, ngượng ngùng không dám ngược nhìn lên, vội vàng quay đi:

- Chúchú ...nóikỳ quá à

Vẫn như trong trạng thái hôn mê, Tuấn nói bằng hơi thở:

- Cháu đẹp lắm, Trâm ạ. Chú có thể
- Cháuhông chịu đâu. Hôm nay chú lạ ghê!
- Trâm!
- Chú lại sắp trêu cháu rồi đó.
- Nghe chú nói điều này mà từ lâu
- Thôihông thèm đâu!
- Trâm ạ, từ lâu chú đã thèm
- Cháu biết rồi, chú lại trêu cháu chứ gì ?
- Không, điều này quan trọng lắm
- Hồng thèm đâu!

Nói xong Trâm rời khỏi tay Tuấn, cất tiếng cười hồn nhiên rồi vụt chạy. Tuấn đuổi theo, bắt kịp Trâm. Hai bàn tay nắm lấy nhau. Những cụm mây trắng bay xà xuống bao trùm lấy Trâm và Tuấn. Bãi biển đã biến thành một thế giới thần tiên; tiếng sóng là những điệu nhạc trầm bổng; những cánh bướm đang rẽ sóng ngoài khơi thành những xe loan phụng; và những rong biển là những dải hoa kết giang nối kết các vì sao lấp lánh. Trâm chỉ cho Tuấn ngọn núi phía xa:

- Chúng mình lại kia đi chú Tuấn.

Hai người bay bổng bên nhau như đôi cánh hạc. Không ai nói thêm câu gì, như để thắm trọn hương hạnh phúc tuyệt hảo hiện hữu.

Nhưng khi Tuấn và Trâm vừa đặt chân xuống đỉnh núi thì một tiếng nổ vỡ tung trên không gian. Lập tức các vì sao hêt lấp lánh, tối đen, những cum mây bạc tan nhanh, các cung nhạc tắt lịm. Chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, Tuấn và Trâm lại rơi vào một kinh ngạc khác. Trước mặt hai người, đang bay lại một đám đông với những tiếng la hò dã thú; dẫn đầu là một người đàn ông và một người đàn bà mà dáng vẻ hết sức quen thuộc tuy rằng đầy chất hung bạo. Trâm chột la lên:

- Trời ơi, ba!

Tuấn cũng lắp bắp:

- Dã Thảo! Trâm nép vào bên Tuấn cầu xin sự che chở trong khi ông Thịnh và Dã Thảo đã tiến lại gần với bộ mặt đặng đặng sát khí, đôi mắt tóe

lửa, miệng đầy máu và hai răng nanh nhọn hoắc nhe ra. Đàn quái vật bao quanh Tuấn, Trâm đồng thời cất lên những tiếng cười đắc thắng ghê rợn. Tuấn đẩy Trâm lại phía sau để một mình lãnh nhận hết những hiểm nguy sắp ập tới.

Tiếng ông Thịnh gầm vang:

- Trâm! Mà theo trai, tao giết mà!

Và tiếng Dã Thảo rít lên:

- Tuấn! Tên phụ tình, tao giết mà!

Trâm vội vò xin trong nước mắt:

- Con xin lỗi ba. Ba tha lỗi cho con.

- Không tha gì hết! Mà phải chết!

- Tội con mà ba! Con sẽ theo ba về nhà.

- Ha! Ha! Ha!

Cố gắng trấn tĩnh, Tuấn chỉ mặt Dã Thảo:

- Chính cô mới là đứa phản bội. Cô tham vật chất, cô mê tiền bạc, dục vọng mà bỏ tôi!

- Ai bảo mà nghèo ?

- Đó chỉ là cái cớ để cô chà đạp tình yêu!

- Nhưng bây giờ mà phải về với tao!

- Không!

- Mà mê con bé kia hả ?

- Đúng!

- Vậy tao phải giết cả hai đứa!

- Dã Thảo!

- Mà muốn gì nữa ?

- Cút ra khỏi đây!

- Ha! Ha! Ha!

Tuấn và Trâm lui dần. Vòng vây của đàn quái vật khép chặt hơn. Cơn sợ hãi lên cực độ khiến Trâm bủn rủn thân thể, không còn làm chủ được các cử động. Tuấn, một tay đỡ Trâm, một tay cầm sẵn một hòn đá chờ đợi. Cả hai như đều thấy trước thảm kịch và cái chết tàn khốc. Trước mặt, ông

Thịnh đã đổi vị trí cho Dã Thảo. Tay cầm cây gậy sắt nhọn hoắc, tay cầm một đuốc lửa, ông Thịnh tiến thẳng lại Tuấn:

- À, thì ra thằng này! Mà mày cầm đồ con gái tao!
- Ông Thịnh, ông làm! Cả hai chúng tôi yêu nhau mà.
- Yêu !Yêu ! Ha! Ha! Ha!
- Chúng tôi sẽ xin phép ông cưới hỏi đằng hoàng.
- Cưới ? Hỏi ? Ha! Ha! Ha!
- Hãy nghĩ tới hạnh phúc của con ông.
- Trả con tao đây! Trả con tao đây! Tao giết mày! Thằng khốn nạn kia!
Trả con tao đây!

Trong khi đó Dã Thảo cũng cầm cây đinh ba vòng lại phía sau, sửa soạn nhào vào đâm Trâm:

- À, thì ra con này cầm đồ người tình của tao.
- Thừachịemđâu biết gì!
- Mày, mày, con khốn nạn! Mày biết không hơn hai năm nay tao đi tìm thằng Tuấn, không ngờ chúng mày du dương ở miền biển này.
- Emxin lỗi chị!
- Vậy trả thằng Tuấn lại cho tao! Trả tao!
- Không! Em yêu Tuấn!
- Tao giết mày! Mày đã cướp tình nhân của tao.
- Em van chị! Emkhông thể xa Tuấn được!
- Vậy mày phải chết! Mày phải chết!
- Trời ơi!

Bầy ác thú được lệnh ập vào, cắn xé. Tuấn chống đỡ mãnh liệt, nhưng vẫn không để rơi Trâm. Tuy nhiên chỉ một lúc sau Tuấn đuối sức. Ông Thịnh giơ thanh sắt bỏ vào đầu Tuấn; chàng ngã người xuống né tránh thì cũng vừa đúng lúc Dã Thảo chụp được tóc Trâm. Say máu, ông Thịnh nhào tới giáng trên người Tuấn những trận đòn thù. Người mang đầy thương tích, bê bết máu, nhưng Tuấn không cảm thấy đau bằng khi nghe tiếng cầu cứu vô vọng của Trâm:

- Anh Tuấn! Anh Tuấn!cứu em!

Trâm cũng đang chịu những mũi nhọn đâm nát thân thể. Dã Thảo vẫn sặc sụa cười man rợ, xoắn tóc Trâm vào cán cây đinh ba, kéo lê nàng trên những tảng đá nhọn. Tuấn muốn chạy lại cứu người yêu nhưng hai ống chân đã bị Ông Thịnh đập vỡ. Chàng dướn người lên, thều thào:

- Trâmchờanh

Tuấn lơ mơ thấy Dã Thảo kéo Trâm đến bờ vực thẳm. Hiểu ý định thâm độc của Dã Thảo, Tuấn cố gắng lết lại, nhưng ông Thịnh đã vội lấy chân để lên mặt Tuấn đồng thời đặt thanh sắt nhọn trên cổ chàng. Tiếng cười của Dã Thảo vẫn nổi lên ghê sợ. Ông Thịnh ra lệnh:

- Ném nó xuống!

Tức thì Dã Thảo đẩy Trâm xuống vực thẳm. Tuấn nhắm mắt lại để khỏi nhìn thấy thảm cảnh. Bỗng tiếng Dã Thảo vang lại:

- Giết nó đi !

Tuấn chưa kịp phản ứng gì thì ông Thịnh đã mím môi, ấn mạnh thanh sắt nhọn xuống cổ chàng. Tuấn thét lên Tuấn thét lên thực sự rồi mở choàng mắt. Chàng nhận ra mình vừa sống trong một giấc mơ. Nét kinh hoàng còn in trên khuôn mặt lấm tấm mồ hôi.

Ngoài song cửa, trời tối đen.

Tuấn nhớ lại chàng đang phác họa những bức tranh thơ mộng từ một bài thơ nghe được từ một máy phát thanh về khuya rồi thiếp đi lúc nào không biết, rồi nằm mơ thấy được gặp lại Trâm ở ngoài bãi biển; hai đứa đang say sưa với hạnh phúc thì gặp bầy yêu quái do ông Thịnh, cha Trâm và Dã Thảo, người tình cũ, cầm đầurồi trận ác chiến xảy rarồi Trâm bị xô xuống vực thẳm và chàng bị đâm ...Tiếng tim vẫn đập đập dồn trong lòng ngực; mồ hôi rịn ướt da thịt, Tuấn vẫn còn cảm giác sống trong kinh hoàng. Tự nhiên Tuấn cảm thấy sợ – sợ cho Trâm. Nghĩ tới trận đòn tàn nhẫn Trâm chịu trước mặt mình ngày nào Tuấn lo lắng vô cùng – không hiểu bây giờ Trâm ra sao – mình phải về cứu Trâm, đem Trâm điTuấn cố gắng lùa ra khỏi trí tưởng những hình ảnh đen tối.

Tuấn trườn người với bao thuốc nằm trong góc giường, nhưng không còn điều nào. Tuấn đứng dậy, làm một vài động tác cho tỉnh người. Khi đi ngang qua khung ảnh của Dã Thảo, không hiểu nghĩ gì, Tuấn lật úp xuống

rồi lấy mẫu nhang đốt muối dưới gầm giường, đốt lên, đặt trên khung hình. Làn khói uốn mình vươn lên cao.

Tuấn ra balcon. Gió đêm mát rượi làm chàng dễ chịu, thanh thoải, tuy nhiên những hình ảnh trong cơn ác mộng vẫn bầu đầy trong tâm trí Tuấn – phải chăng giấc mơ dữ dần vừa rồi là dấu hiệu báo trước một tương lai – của Tuấn, của Trâm – sẽ đầy đầy đá nhọn, vực thẳm và máu, nước mắt ? – tại sao lại có mặt Dã Thảo ? Nàng sẽ quay trở lại phá phách hạnh phúc của ta của Trâm ?..... Tuấn lẩm bẫm – phải về cứu Trâm, đem Trâm đi với bất cứ giá nào, gạt hết những ngại vật, chiến thắng bất cứ nhân vật nào – phải vềphải về

Trên nền trời đen đặc, những vì sao thi nhau lấp lánh. Tuấn nhìn lên. Chàng tìm dải sao mang hình chữ T mà đã có lần Trâm nói là:

“Tên chú và tên cháu đã được ghi trên trời, chắc khi chết chú cháu mình sẽ lại được gặp nhau”. Tuy nhiên Tuấn để ý nhất là gần đó có một vì sao thật nhỏ, nhưng thật sáng, đứng riêng biệt. Vì sao thật lẻ loi, tội nghiệp. Tuấn thầm nghĩ ước gì mình biến thành một vì sao khác để bay lên kết bạn với vì sao cô độc đo ...Bất giác Tuấn mỉm cười với ý tưởng đơn sơ này

Ngước mắt nhìn lên

Rừng sao chi chút

Anh tìm hình em

Vì sao xa tí

Gió ơi, gió ơi!

Xin gió thổi mạnh

Cho vì sao rơi

Để hồn đỡ lạnh

Giữa biển sao đêm

Anh tìm thấy một

Vì sao sáng nhất

Sao đó là em ...

CHƯƠNG 4

Chờ ông Thịnh ngủ thật say Trâm lén vào nhà trong, lục trong tủ, dưới đồng quần áo, cuốn sổ mới mua được chiều qua, gói vội vào tờ giấy báo rồi lại len lén đi ra. Trâm sợ Ông Thịnh tỉnh giấc bất chợt, gấp nàng lại hỏi lời thôi và thế nào cũng cho nàng trận đòn nếu ông bắt được cuốn sổ này. Sau những lần đánh Trâm dờ sống dờ chết, ông Thịnh đã đe dọa:

- Từ rầy tao cấm chì mày không được động tới sách vở nữa, nghèo thì phải biết thân biết phận, mày còn làm bộ làm tịch, còn bêu xấu tao nữa, tao đập mày chết, nghe rõ chưa Trâm ?

Và Trâm đã ứa nước mắt, run run thưa lại:

- Con xin nghe lời ba, con hứa không dám nữa

Tuy nhiên những khi ông Thịnh vắng nhà Trâm vẫn lén lấy những cuốn vở củ ra để nhìn, để ngắm, để vuốt ve, để ôm vào ngực hầu vớt vát một vài cảm giác nuối tiếc những kỷ niệm xa vời, để tự sưởi ấm phần nào tâm hồn đơn độc – bởi vì trên đời này Trâm không còn gì thân thiết, không còn ai thương nàng, cảm thông với nàng. Trâm nghĩ cha mẹ thì đã tuyệt nhiên không còn một chút tình thương nào dành cho nàng, còn người mà Trâm đặt niềm hy vọng mỏng manh cuối cùng thì cũng đã bỏ đi – như cánh chim bằng biền biệt ở một phương trời xa thẳm nào đó, hẳn đã hoàn toàn quên nàngNhưng lần nào cũng vậy, những cuốn sách, quyển vở cũ cũng đều làm cho Trâm ràn rụa nước mắt. Và nàng càng chìm sâu hơn nữa trong vực thẳm tuyệt vọng Đi ngang qua giường ông Thịnh nằm, tự nhiên Trâm cảm thấy xót xa; nàng lấy tấm chân đắp lên người cha – ba ơi, tại sao ba không thương con; ba đánh đập con đau quá! Con có làm gì nên tội đâu. Con vẫn luôn luôn thương yêu và kính trọng cha với mẹ. Nếu gì nghèo mà

ba đánh con thì tội nghiệp con quá ba. Con vẫn cầu xin cho ba tìm được việc làm, cho mẹ mau khỏi bệnh và con cũng đang tìm việc để đi làm giúp đỡ ba mẹ. Xin thương con, ba nhé. Chỉ cần một chút tình thương của ba – một chút thôi – cũng đủ giúp con sống vui, tin tưởng và đủ thừa can đảm để đón nhận tất cả những khổ đau, những thiếu thốn vật chất, những thua thiệt bạn bèBa, thương con, ba nhéTrâm ra khỏi nhà bằng cửa sau vì sợ bà Thịnh đang ngồi nói chuyện ở nhà bé Trung nhìn thấy. Hễ khi nào trời ấm, cơn suyễn không hành hạ, khỏe khỏe trong người một chút, bà Thịnh lại lân la sang hàng xóm, hết nhà nọ đến nhà kia để ngồi lê đôi mách. Trâm không khó chịu chút nào về tính xấu đó của mẹ, bởi vì nếu nằm ở nhà, mỗi khi thấy Trâm bà Thịnh lại cất tiếng chửi rủa bằng những câu thật tục tằn, thô lỗ khiến nhiều lúc Trâm không còn nhận ra bà Thịnh là mẹ mình nữa. Những bài văn, bài thơ ca tụng tình mẫu tử mà Trâm đã được giảng dạy ở trường học không đúng ở gia đình nàng – Lòng mẹ bao la như biển Thái bình dạt dào. Tình mẹ tha thiết như đồng lúa chiều rì ràoThương con thao thức bao đêm trường, lận lội gieo neo nuôi con đến ngày lớn khôn ... Dù cho khuya sớm không quản thân gầy mẹ hiền; một sương hai nắng cho bạc mái đầu buồn phiềnLời hát thật hay, thật ý nghĩa, cảm động nhưng lại trở thành mĩa mai, chua xót cho trường hợp của Trâm. Nàng thèm khát được nghe tiếng nói ngọt ngào của mẹ, được nũng nịu trong cánh tay mẹ, được mẹ vuốt ve mái tóc, được mẹ mắng yêu: “này, lớn rồi đó cô ạ, lấy chồng được rồi mà còn nhõng nhẽo mẹ” để rồi thẹn thùng, sung sướng phụng phịu “Ừừ, mẹ nói kỳ quá à, con hông chịu đâu, con chả thèm lấy chồng, con ở với mẹ suốt đời”được tức tưởi khóc trong lòng mẹ khi gặp chuyện gì buồn hay thủ thỉ cho mẹ nghe những mẫu chuyện ngộ nghĩnh ở lớp học, trong bạn bè để rồi hai mẹ con lại khúc khích cười với nhau ...Nhưng trời đã không cho Trâm được hưởng hạnh phúc bé mọn đó mà bắt nàng độc hành giữa sa mạc cháy bỏng.

Mãi nghĩ ngợi Trâm đã tới nhà người bạn lúc nào không hay. Do dự một lúc Trâm đưa tay nhấn nút chuông. Cánh cửa xích mở. Một người con gái gọn ghẽ trong bộ quần áo ngắn hiện ra, òa reo:

- Trâm! Trời ơi lâu quá mới gặp mày!

Trâm ngáp ngừng:

- Tao tớiđểđền mày cuốn sổ bữa nọ ba tao xé.

Cô gái nhăn mặt:

- Trâm, bộ mày khùng hay sao mà nói chuyện đền với đáp.

- Tao ân hận lắm, Vân ạ.

- Trường hợp cửa mày ai lại chả biết, bày đặt.

- Thôimày cứ nhậnđể tao đỡáy náy phần nào.

- Mày thật kỳ Trâm ạ.

Thôi mày liệng đạ trên thềm gạch kia đi. Thật tao chả biết nói mày sao nữa.

Sau câu nói Vân nắm tay Trâm kéo đi:

- Vào đây, tao cho mày xem một cụm hoa ông anh tao mới gửi từ Đà Lạt về tặng.

Bên Vân, Trâm thấy thềm vẻ hồn nhiên, thềm những nụ cười trong sáng và ánh mắt long lanh không gợn chút mù sương cửa bạn. Chỉ ít phút sau vẻ tươi vui của Vân dần dần lây sang Trâm. Nàng say mê nhìn những cánh hoa màu tím đang lay động trong gió nhẹ. Ánh nắng chiều chờn vờn khiến màu hoa óng ánh và mềm mại như nhung. Trâm hỏi Vân:

- Hoa gì mà đẹp thế mày ?

- Forgetmenot!

- Cái gì ?

- For-get-me-not!

- Tên gì lạ vậy!

- Đó là tiếng Anh, có nghĩa là “xin đừng quên tôi”; tên tiếng Việt gọi hoa này là “Lưu Ly Thảo”

- Tên hay quá há!

- Người ta kể về sự tích hoa này là có một cặp tình nhân yêu nhau rất tha thiết. Một hôm hai người đi dạo trên một dòng suối để tâm tình. Bất chợt người con gái trông thấy một bông hoa tím mọc ở ven bờ nước; nàng đòi người thương hái cho để cài lên tóc. Vốn xưa nay bao giờ cũng chiều ý người yêu bé bỏng, chàng thanh niên lội xuống hái hoa; tuy nhiên vì chỗ đó gần một ngọn thác nên sâu và nước chảy siết, chàng nhào người ra hái

được bông hoa thì cũng mất thăng bằng ngã theo. Trước khi bị chìm sâu, chàng thanh niên còn cố nhoi người lên, tay ném bông hoa tím vào bờ cho người yêu, miệng la lên: “Forgetmenot! – Đừng quên anh!”.

Từ đó ven các bờ suối thường mọc loại hoa tím này và để tưởng nhớ một mối tình thơ mộng chung thủy, người ta đặt tên cho loài hoa này là Forgetmenot – Lưu Ly Thảo!

Tên gọi và huyền thoại của loài hoa tím chợt gợi đến một thoáng buồn lướt nhẹ trong tâm hồn Trâm. Nàng cũng không hiểu tại sao. Bản chất của Trâm đa cảm nên dễ xúc động trước các câu chuyện thương tâm. Tuy có lẽ ý nghĩa của tên loài hoa tím đã vô tình gợi dậy trong tâm tưởng Trâm về một hình ảnh thân ái nhưng mơ hồ nào đó. Trâm không dám dừng lại với những ý nghĩ vu vơ hiện hữu trong đầu. Nàng nối tiếp câu chuyện với Vân:

- Thế thì chàng thanh niên chết rồi, người con gái có chết theo không ?

Vừa đưa tay vun thêm đất vào gốc cây hoa Vân vừa trả lời chậm rãi như không chú ý lắm vào câu nói:

- Tao cũng ..không được biết nữa.

Giọng Trâm chợt chùng xuống:

- Nếu như tao, taonhảy xuống chết theo người tình.

Vân ngưng lại, nhìn Trâm như để dò hỏi.

Trâm không để ý tới thái độ của bạn, thản nhiên nói tiếp:

- Như vậy mới chứng tỏ sự chung thủy, chứng tỏ mình cũngyêu hết mình người tình. Hơn nữa nếu còn sống, tao dám chắc người con gái đó cũng không thể sống thanh thản được, trái lại sẽ bị rây rứt trong nội tâm vì hối hận đã gián tiếp làm người yêu của mình chết vì một ý thích không đâu của mình.

Nghe giọng nói say sưa của Trâm; Vân bật cười:

- Mà làm như từng trải lắm.

Trâm nghiêng nghiêng nét mặt, cười theo:

- Chứ sao!

- Để khi nào nó ra nhiều tao cho mà tĩa ít cây về mà trồng.

Trâm reo lên:

- Thiệt không ?

- Để lâu lâu màygửi tặng cho “người ta” một bông để nhắc nhở:“Forgetmenot”!

Trâm then, véo vào tay bạn:

- Chỉ nói nhảm!

- Còn làm bộ! Sức mấy mà qua nổi mắt tao.

Mở tròn đôi mắt to, đen láy, Trâm bỡ ngỡ:

- Mày nói gì tao không hiểu ?

- Đóng kịch hoài!

- Thật mà!

- Mày dấu tụi con Thanh còn có lý, với tao mà mày còn này nọ.

- Nhưng tao đâu có gì. Mày là bạn thân nhất của tao, từ xưa đến giờ có chuyện gì tao cũng nói cho mày nghe hết - Vậy mà chuyện này mày lại dấu tao!

- Chuyện gì ?

- Yêu!

- Yêu ?

- Ừ! Chuyện mày vớichú Tuấn tới giai đoạn nào rồi ?

Hiểu ra, Trâm đỏ mặt, bối rối như bất ngờ bị liệng vào khoảng trống, cảm thấy chân tay thừa thãi. Thấy Trâm im lặng, tưởng bạn công nhận, Vân thích thú nói tiếp:

- Hết chối rồi nha. Khai hết đi!

- Tao đã nói với mày nhiều lần rồi, giữa tao và chú Tuấnkhông có gì hết trơn! Chú ấy coi tao như mộtđứa cháu gái, ngược lại tao cũng kính trọng chú ấy.

- Có một điều không hiểu mày có để ý không là những ngườisay rượu không bao giờ nhận họ say. Ở tuổi mới lớn cũng vậy, người ta yêu tha thiết nhưng vẫnchối dài, như thể họ có mặc cảm; họ sợ phân tích về mình, về tình cảm của mình. Điều này theo tao nghĩ cũng không lạ gì, bởi vì bước vào tuổi mới lớn, lần đầu tiên bắt gặp những tình cảm mới lạ nên người ta bỡ ngỡ, không hiểu rõchứ còn ở những người đã trưởng thành, họ biết khi nào họ đã yêu haysẽ yêu hoặc đang yêu đến độ nào.

Trâm ngạc nhiên trước lý luận của Vân. Nàng thầm nhận bạn mình có những nhận xét khá tinh tế – nhỏ này sao có vẻ sành sỏi quá vậy, chắc nó đọc sách nhiều nên mới biết như vậy, chứ nó đâu đãcó bồ. Cứ tưởng nó ít nói và hiền lành thì ngờ nghếch, ai ngờ nó cũngquá trời – Trâm mỉm cười với những ý nghĩ trong đầu.

Vân bắt gặp, hỏi liền:

- Nhỏ này, mà cười gì vậy ?
- Mà giống như một bà cụ non!

Vân cũng cười theo. Hai người sóng bước chung quanh vườn. Những viên sỏi trắng kêu lao xao dưới gót chân. Mùi hoa lan thoang thoảng trong không khí. Một vài con bướm sặc sỡ nhớn nhỡ như đùa cợt với các bông hoa làm sinh động cả khu vườn. Trâm tâm sự với bạn:

- Tại mà cứ quan trọng hóa chuyện tao với chú Tuấn. Tao không chối cãi là nhiều khi tao cũng thấymến chú ấy kinh khủng, nhưng tao cũng biết như vậy là tao ...dại. Bởi vì như mà thấy đó, gia đình tao nghèo, tao lạithất học, nhan sắckhông có gì, trong khi chú Tuấn là một họa sĩ, mai một có danh vọng, địa vị thì dĩ nhiên chú ấy thiếu gìnơi xứng đáng.

Vân nắm chặt tay Trâm như muốn chia xẻ Hết những nỗi niềm u uất của bạn:

- Tao thì khác, tình yêu đâu có đặt trên các yếu tố vật chất như mà vừa nói

Trâm ngắt lời bạn:

- Nhưng thực tế thì các yếu tố vật chất lại chi phối mãnh liệt tình cảm.
- Đồng ý, nhưng quan trọng nhất vẫn là sự chân thật, sự vẹn toàn và sự cảm thông. Qua những điều mà kể về chú Tuấn và dựa vào lá thư chú ấy gửi lại cho mà trước khi đi, tao thấy chú ấy cũng có rất nhiềucảm tình đặc biệt đối với mà.

- Nhưng khi ra khỏi miền biển này thìhết rồi! - Tao không tin! - Thì còn gì nữa. Chú Tuấn hứa sẽ viết thư liền cho tao khi về tới Sài Gòn, sẽ kể cho tao về cuộc triển lãm của chú ấy, nhưng đãmột tháng mười hai ngày rồi, tao đâu có thấy gì. Rút cục, tao ...chỉ còn mình tao!

Trong giọng nói của Trâm, Vân nghe như có cái gì ghen ngào, cay đắng. Trong số những người bạn thân Vân thương nhất là Trâm. Hai đứa học với nhau từ dạo mới cắp sách đến trường nên Vân hiểu Trâm và cảm thông được với những buồn vui của nàng. Ở Trâm, Vân thích nhất tính hiền lành, dịu dàng, tế nhị và chịu đựng. Từ ngày Trâm không còn được đi học Vân thường cho nàng mượn sách vở và hay đến nhà nàng chơi với chủ đích an ủi và làm dịu vợi nỗi tủi thân và mặc cảm của nàng. Tình bạn ngày càng thăm thiết.

Tuy nhiên giờ đây nghe Trâm tâm sự, Vân không biết phải khuyên nàng những gì. Tuy rằng hiểu khá rõ những tình cảm Trâm dành cho chú Tuấn nhưng trước sự kiện Tuấn không liên lạc bằng thư từ như đã hứa, Vân cũng nghi ngờ lắm, không dám quyết đoán điều gì, sợ hậu quả xảy đến không như ý muốn sẽ càng làm cho Trâm đau khổ hơn, đó là điều mà Vân không bao giờ cầu chúc cho Trâm. Do đó Vân kéo Trâm ra khỏi vấn đề hiện tại bằng cách lảng qua câu chuyện khác:

- Tụi mình vào trong nhà đi.

- Ở ngoài này thích hơn.

- Tao mới chân rồi! Trâm chiều ý bạn, theo Vân vào nhà. Căn phòng dành riêng cho Vân không rộng lắm nhưng xinh xắn. Một cái giường, một cái bàn và một tủ sách vừa vặn một diện tích rộng chừng năm chiếc chiếu. Trên tường, ngoài tấm hình chụp bán thân của Vân còn treo nhiều bức ảnh của các tài tử chớp bóng ngoại quốc. Trâm thích vào đây lắm vì thấy ấm cúng, thân mật. Trong khi Vân gọi người làm lấy nước, Trâm ngồi lật những trang giấy của một tuần san viết về tâm lý phụ nữ. Một vài hình ảnh trong đó làm nàng cau mày. Trâm vớt trả trên bàn cuốn báo, hỏi nhỏ Vân:

- Hai bác với tụi lỏi đâu rồi mà nhà vắng vậy ?

- Đi chơi.

- Chắc lại đi tắm biển ?

- Có lẽ vậy! - Sao mà không đi ?

- Ở nhà trồng hoa sứng hơn.

Chợt Trâm thở dài; giọng nói mang vẻ xa vắng:

- Gia đình mày hạnh phúc thật! Vân nhìn bạn – con nhỏ này lại nghĩ vớ vẩn đây. Cái đầu bé nhỏ thế kia màlắm chuyện. Mình không cho nó nghĩ ngợi mới được. Nhưng Vân chưa kịp thực hiện ý định. Trâm đã buồn buồn nói tiếp:

- Tao thấy gia đình ảnh hưởng dường như toàn diện đến con người, không chỉ tới tình cảm khi còn bé mà còn có tính cách quyết định cả tương lai. Như hoàn cảnh của tao, nếu ba mẹ tao biết thương con cái thì cuộc đời tao đâu có đau buồn như bây giờ. Nhiều lúc tao muốn chết phức đi cho xong! - Đừng nói nhảm mày! - Thật đấy! Sống mà không tình thương thì vô nghĩa lắm mày ạ.

- Con tao đây, bộ mày quên à ?

- Mày cũng sẽkhông còn thương tao khi mày có người yêu! - Hai lãnh vực đó đâu ăn nhằm gì tới nhau. Bộ cứ khi nào yêu là người ta quên tình bạn sao ? Mày vô lý! - Rồi mày sẽ thấy! - Tao thí dụ nếu mày vớichú Tuấn yêu nhau

- Đừng nói bậy mày! –

- Tao thí dụ thôi. Thí dụ mày yêu chú Tuấn, chắc mày nghỉ chơi tao ra ?

- Không bao giờ!

- Mày vừa nói

- Tao khác!

- Khác ở chỗ nào ?

- Mày mâu thuẫn quá!

- Tao lúc nào cũng thiếu thốn tình thương nên nếuyêu, tao vẫn thương mày như thường. Còn mày, mày được hạnh phúc trong gia đình

- Đó không phải là lý do để quên bạn bè.

- Nhưng

- Tao không nói nữa. Mày ngụy biện lắm!

Thấy Vân có vẻ giận dữ, Trâm vội kéo nàng ngồi xuống cạnh mình, xiết mạnh tay bạn:

- Cho tao xin lỗi!

Vân làm thinh, đưa mắt nhìn qua cửa sổ. Giọng Trâm buồn buồn:

- Tại taokhổ quá mày ạ. Tao đã mất hết tình thương. Không còn lấy một người hiểu tao, chỉ có mày là còn thông cảm tao nên taotao.....sợ mày cũng sẽquên tao

Quá xúc động, Trâm òa khóc. Vân thương bạn, ôm chầm lấy Trâm, khóc theo. Những tiếng nức nở, nghẹn ngào vang trong căn phòng. Không gian như tối xăm lại. Tất cả như ngưng đọng, thê lương.

Người giúp việc mang nước lên, ngạc nhiên đến suýt đánh rơi hai chiếc ly trước cảnh hai cô gái ôm nhau khóc rữ rượi. Không hiểu nguyên do nhưng cũng không dám lên tiếng hỏi, người giúp việc len lén đặt khay nước xuống bàn rồi rút lui lẹ, vừa đi vừa lắc đầu.

Vân mếu máo:

- Taothương mày lắmTrâm ạ

Giọng Trâm đầy nước mắt:

- Đừngbỏ tao, nghe mày

- Khôngkhông bao giờ

Hai người lại òa khóc to hơn.

Cảnh tượng trên kéo dài đến mười lăm phút thì chấm dứt khi có tiếng chuông chọt vang lên ngoài cổng. Vân lấy tay quệt vội mắt trong khi Trâm kéo vạt áo chậm chậm nước mắt. Cả hai nhìn nhau rồi bỗng phá lên cười. Người giúp việc khi ra mở cổng, đi ngang qua phòng cô chủ nhỏ, ngó vào lại một lần nữa trợn tròn mắt, há hốc miệng ngạc nhiên thấy hai cô gái nức nẻ cười. Có lẽ trong suốt quãng đời đi ở , chưa lần nào được chứng kiến cảnh những người tự nhiên òa lên khóc rồi lại tự nhiên lăn ra cười, người giúp việc chỉ biết lắc đầu, chạy đi làm phận sự.

Người giúp việc mở cổng. Đến bốn năm cô gái cỡ tuổi cô chủ, tay cầm những cuốn sách, cuốn báo, miệng nhóp nhép ngậm kẹo, tranh nhau hỏi rồi rít:

- Có Vân ở nhà không chị ?

- Có, mời các cô vào chơi.

- Có ai ở trong nữa không ?

- Hình như có Trâm.

- Đó, tao nói đâu có sai.

Rồi không chờ được mời đến lần thứ hai; cả đám ùa vào như đàn ong vỡ tổ. Người giúp việc nhìn theo, lắc đầu – chắc bây giờ mà lũ này hè nhau lại mà khóc rồi cười, chắc đến sập nhà mất! Căn phòng như mở hội. Tiếng cười nói như đầy ắp trong một không gian quá nhỏ. Người thì nhảy tót lên giường vừa ngồi vừa nhún trên chiếc nệm, người tranh nhau ngồi trên mặt bàn, đong đưa đôi chân trong khi mấy chiếc ghế bỏ không. Thanh vẫn luôn luôn là cô bé nhanh miệng:

- Tao đoán mày ở đây, trúng phóc!

Loan, người đang ngồi trên giường, nói chen vào:

- Tụi tao vừa lại nhà mày.

Trâm hoảng hốt:

- Chết! - Mày an tâm, tụi tao đâu ngu gì để ông bà bà mày biết.

- Thế sao

Thanh cướp lời:

- Tụi tao thuê một thằng bé năm đồng để vào gọi mày nhưng nó nói là mày đi vắng, chỉ có ông bà mày đang ngủ. Thế là tụi tao dzông lại đây.

Trâm thở ra nhẹ nhẹ, như vừa thoát một chuyện nguy hiểm:

- Chắc tụi bay tìm tao có chuyện gì ?

- Suya là có! Vừa nói Thanh vừa giật lấy mấy tờ báo trên tay một nhỏ bạn: - Cho mày hay một tin tuyệt vời luôn! Các trang báo được trải rộng trên mặt bàn. Năm sáu mái đầu chụm lại. Cả chục con mắt dõi theo ngón tay của Thanh đang chạy trên những hàng chữ đậm:

Đi xem phòng triển lãm tranh sơn dầu của họa sĩ Trường Tuấn. Tim Trâm đột nhiên đập mạnh; hơi thở dồn dập. Nàng hồi hộp như đang được đọc lá thư đầu tiên do chính Tuấn viết riêng cho nàng. Tiếng Thanh oang oang bên tai mà cơ hồ Trâm không còn nghe thấy gì. Mắt nàng ngẫu nhiên với từng chữ trong bài báo. Nàng sung sướng và cảm thấy một niềm hân diện lâng lâng trong tâm hồn khi biết người viết khen ngợi Tuấn. Tuy nhiên Trâm cảm động nhất là gặp trên một tạp chí tấm hình chụp bức tranh “Rong Biển” với hàng chữ bên dưới:

“họa phẩm đặc ý nhất của Trường Tuấn”. Hình ảnh một buổi tối mưa bão sống lại trong tâm trí Trâm. Tuấn đã vẽ nàng khi nàng đang thiếp ngủ trước

ngọn lửa của chiếc bếp dầu hôi. Trâm sẽ không bao giờ quên giây phút Tuấn tỏ ra hiểu thấu thân phận nàng khi gọi nàng là loài rong biển. Trâm muốn bây giờ tất cả mấy nhỏ bạn biển đi hết để mình nàng sống với những tờ báo này. Nàng không muốn ai dự vào thế giới riêng của nàng và của Tuấn.

Tuy nhiên, như không để cho Trâm tận hưởng niềm vui sướng thầm kín, nhỏ Thanh nhắc bổng tờ báo lên, vừa cười vừa nói:

- Tụi bay nghe này, đây mới là đoạn quan trọng:

“Trước câu hỏi của chúng tôi, người con gái trong tranh phải chăng là “Trường Tuấn phu nhân” người họa sĩ trẻ 27 tuổi đời này chỉ mỉm cười thay câu trả lời”. Đấy bụi bây thấy không, trước đây tao đã “ca tụng” mối tìnhchú – cháu và quả quyết từ “chú” tới “anh” mấy hồi mà tụi bây không tin, bây giờ thấy lời tao nói ứng nghiệm chưa ?

Mặt Trâm đỏ bừng, e thẹn như một cô dâu trong ngày vu quy, không biết phải phản ứng ra sao trước những lời châm chọc của bạn bè. Vân hiểu tâm trạng của bạn, sau khi đưa mắt cười với Trâm, chặn lại câu nói nhỏ Thanh:

- Con này xạo hòai! Chú Tuấn đâu có tuyên bố gì mà mày dám nói làlà

- Úi giời ơi, nhỏ này ngu ơi là ngu! Hèn chi chỉ khá Việt văn mà dốt toán: Báo nói chú Tuấn của nhỏ Trâm cười, mà cười tức là công nhận đứt đuôi con nòng nọc rồi chứ gì!

Cả bọn phá lên cười. Trâm cảm thấy vui vui trong lòng. Nàng có cảm giác của một người đang lênh đênh trên sóng nước. Trâm không hiểu mấy đứa bạn tìm được ở đâu nhiều báo nói về Tuấn đến thế ? Nàng dự tình sẽ xin tụi bạn những số báo đó, nhưng chắc nàng sẽ không dám nói sợ chúng nó lại được một dịp cười đùa. Nàng ghi nhớ trong đầu tên và số báo để chiều tối lén ra phố mua. Đối với Trâm bây giờ những gì liên quan tới Tuấn đều đã trở thành những vật thần thánh. Nàng thấy nhớ chú Tuấn vô vàn.

Tâm trí đang bay bổng, Trâm giật mình bởi một cái nhéo tay của Loan:

- Mơ mộng hòai! Nhìn chú mày đẹp giai chưa này!

Cuốn tạp chí được dí sát vào mặt Trâm. Nàng phải kêu ầm lên Loan mới hạ xuống bàn cho cả đám cùng coi. Dưới hàng tít lớn chạy, ngang cả trang

báo “hình ảnh văn học trong tuần qua”, ảnh Trường Tuấn được đóng khung trịnh trọng. Cạnh đó là những hình chụp phóng sự buổi lễ khai mạc phòng triển lãm. Trâm không bỏ sót chi tiết nào; chỗ nào có Tuấn đứng là sáng rực lên và chung quanh mờ đi, biến mất. Nhưng rồi ánh mắt Trâm bỗng dừng lại ở một bức ảnh nằm cuối trang: Tuấn tươi cười giữa những cô gái trẻ đẹp. Mặt Trâm chột cau lại. Nàng không còn đọc rõ nổi hàng chữ in nhỏ bên dưới. Con vui chìm đi – như bong bóng vỡ trong trời mưa. Trâm chạnh nghĩ đến thân phận mình. Trước mắt nàng, biết bao cô gái kiều diễm, giàu sang bao quanh Tuấn. Và chàng đã đến với họ. Trâm thoáng hiểu lý do Tuấn đã thất hứa không viết thư cho mình. Nàng đứng ngây người mà nước mắt muốn trào dâng lên.

Mấy nhỏ bạn vô tình không ai để ý đến thái độ biến đổi đột ngột ở Trâm, vẫn nhao nhao bàn tán:

- Chú Tuấn giống Alain Delon quá mà!
- Các cô này đẹp ác há!
- Chuyện, gái Sài Gòn mà!
- Sao chú Tuấn lại cólắm các cô thế nhỉ ?
- Ai mà biết, nhỏ này hỏi vợ vẫn!
- Sức! - Tao thấy tại họ sửa soạn để chụp hình nên mới đẹp thế chứ ở ngoài chắc gì được như vậy.

- Mà có lý. Tao dám cá các cô này còn thua xanhỏ Trâm tụi mình!
Cả bọn lại khúc khích cười.

Như giọt nước thêm vào chén nước đã đầy, như ngọn lửa âm ỉ được khơi dậy, bùng lên, Trâm tím mặt, giật tờ báo nghiêng rãng xé toạc ra. Những tờ giấy vô tội bay trắng mặt gạch. Trâm bật khóc, tức tưởi chạy ra ngoài. Bạn bè ngơ ngác, không hiểu gì. Trâm bịt tai như sợ nghe thấy những tiếng gọi sau lưng:

- Trâm! Trâm!
- Dừng lại, Trâm! Vân nói cái này!

Bóng Trâm đã khuất. Rồi những tiếng cãi cọ nhau:

- Cũng tại mày, trêu nó hoài!
- Mọi khi nó chịu chơi lắm mà!

- Ủ, không hiểu sao hôm nay nó dở chứng bất ngờ thế ?

- Còn hỏi nữa, ai bảo nhỏ Trang so sánh nó với các cô trong ảnh làm chi ?

- Tao khen nó chứ bộ!

- Khen kiểu mà thì đốt thiên hạ rồi!

Trong khi đó Vân có vẻ suy nghĩ, ngạc nhiên lúc đầu nhưng sau thoáng hiểu lý do. Nàng nói với mấy nhỏ bạn còn đang đờ lơ cho nhau:

- Tao biết tại sao Trâm nó giận rồi!

- Sao ?

- Nó thuộc loại “ớt hạt tiêu”!

Cả bọn nhìn Vân. Qua ánh mắt của họ, Vân biết chưa nhỏ nào hiểu câu ví von của mình. Nàng cười:

- Tụi bây sao tối dạ thế! Nóghen!

Mấy người à à, tỏ vẻ hiểu – lại bàn tán – cuối cùng Trang đề nghị:

- Hay tụi mình chạy theoxin lỗi nó đi.

Vân gạt ngang:

- Khỏi! Cứ để nó khóc cho vơi đi. Nước mắt vừa làm sạch tròng đen, tròng trắng, vừa tải bớt được nỗi buồn. Mai hai giờ sau tụi mình “cúp” đến nhà nó làhuề cả làng!

- Cúp đông bà Giám thị biết tẩy thì sao ?

- Hối lộ cho nhỏ Quyên đừng trình sổ điểm danh!

Thế là những tiếng cười, tiếng nói lại ròn tan.

Trong khi đó Trâm thất thểu giữa hai hàng lá me. Cơn ghen nghẹn vẫn đầy ứ trong lồng ngực, dâng lên tận cổ. Nàng cũng thoáng hối hận hành động vừa rồi của mình, nhưng cảm thấy mãnh liệt ghét Tuấn. Nước mắt lại ứa ra. Một vài lá me vàng rắc trên tóc Trâm. Nàng đi mà tâm trí không ý thức về những bước chân. Thình thoảng một vài thằng con trai chạy xe ngang, ngoái cổ lại nhìn; có đứa cười nham nhở. Trâm không thèm để ý; đầu óc vẫn quây cuồng với những ý nghĩ giận hờn – “người ta” đâu thèm để ý gì đến mình – những lời khuyên lơn, giảng giải, những câu ủi an, cảm thông chẳng qua chỉ là đầu môi chớp lưỡi – mình không ngờ! – thì ra “người ta” đã có thiếu gì người đẹp, những người giàu sang – hèn chi mà

“người ta” đã giả vờ hứa hẹn chú lên Sài Gòn sẽ viết thư về cho Trâm ngay! – mình chỉ là thứ rong biển vô định, nghĩa lý gì đâu! – Thế mà tự mình đã đại dốt mơ với mộng! – từ bây giờ chấm hết tất cả! Và Trâm nhận ra sự vô lý của mình – Tại sao khóc ? Trâm lau vệt nước mắt, bước nhanh hơn, tâm hồn rã rời.

Một chiếc Lambretta vượt qua Trâm bỗng quay trở lại tiến sát bên nàng. Một thằng con trai – có lẽ là học sinh – mắt đeo kính đen, miệng nhai kẹo cao su, mỉm cười nửa miệng:

- Cho phép làm tài xế đưa người đẹp về, được không ?

Trâm không phản ứng gì; như những lúc khác nàng đã hoảng hốt nhảy vọt lên lề đường. Tiếng thằng con trai vẫn dai dẳng: - Sao người đẹp khó thế ? Có ai đòi “buộc boá” đâu mà sợ! Trâm làm thinh. Chiếc xe vẫn rề rề theo:

- Thôi mà người đẹp, bố thí cho kẻ hèn này ân huệ cuối cùng trước khinhập ngũ tòng quân! Nếu không kịp giữ lại có lẽ Trâm đã phì cười vì câu nói của hấn. Đánh bạo, Trâm lườm vào bộ mặt non choẹt đang hăm hở nhìn nàng, tưởng hấn thất vọng bỏ đi, không ngờ hấn quặt xe lại chặn trước chân nàng:

- Nhà người đẹp ở đâu, cho phép “em” đưa về.

- Kệ tôi!

- Thôi mà, khó với nhau làm chi! Ở đâu lận ?

- Xa lắm! - Chân trời góc bể là cùng chứ gì! Ngồi lên đi! Tiếng qua tiếng lại, rồi cả hai cùng cười, rồi không hiểu nghĩ gì Trâm đã leo lên yên phía sau. Chiếc xe liền vọt chạy. Gió mát thổi vù vù bên tai, làm chùng những tế bào căng nóng. Trâm chột tỉnh như vừa thoát khỏi một cơn mê. Nàng hoàn hồn, nhưng vẫn không hiểu hành động của mình. Tên con trai ngoái cổ lại, nói gì Trâm nghe không rõ. Nàng tự trách đã liều lĩnh trong lúc giận hờn. Sự hối hận thúc đẩy đưa Trâm về thực tại. Nàng thét lớn:

- Cho tôi xuống! Cho tôi xuống! Đến lượt thằng con trai ngạc nhiên nhưng hấn vận tay ga mạnh hơn. Trâm hoảng hốt khi nhận ra con đường này đưa về ngang nhà mình:

- Dừng lại, không tôi vậy cảnh sát bây giờ! Đồng thời một tay Trâm giữ chặt yên xe, một tay đâm thùm thụp sau lưng thằng con trai. Hắn không chịu để mất con mồi, vẫn rập người xuống cho xe chạy hết tốc lực. Trâm la:

- Cho tôi xuống! Dừng lại! Những người đi đường nhìn theo, có lẽ nghĩ rằng một cặp nhân tình đang giận hờn nhau.

Trâm vẫn la hét, vẫn cào cấu đến rách áo thằng con trai:

- Dừng lại! Dừng lại! Không kết quả. Trâm như điện dại, lắc mạnh yên sau. Chiếc xe lão đảo, chạy chữ chì. Xe hơi chạy sau bóp còi inh ỏi. Thằng con trai có vẻ mất bình tĩnh, cố giữ chặt tay lại nhưng chiếc xe vẫn nghiêng hẳn đi gần đổ mấy lần. Trâm liều mạng hơn, nắm tóc hắn giật ngược lại phía sau. Phản ứng tự nhiên, hắn la ối ối đồng thời đạp thắng. Bánh xe rít trên mặt đường, kéo một vết dài. Không chờ cho xe ngừng hẳn Trâm vội nhảy xuống. Đứng quần vương phải chân xe, nàng mất thăng bằng, ngã sõng soài vào vệ hè. Người đi đường và đông nhất là trẻ con xúm lại. Thằng con trai vội vã rời xe chạy. Một người đàn ông đỡ Trâm dậy. Có những tiếng xì xào, bàn tán. Trâm xấu hổ đến chín người. Nàng ước gì đất lở ra nuốt trọn nàng xuống hay thân thể bốc thành hơi, biến khỏi nơi đây.

- Cô có sao không ?

- Hắn là chi của cô vậy ?

- Liều thật, nhảy xuống như vậy không chết la may! - Bà con ai có đầu nóng không; tay cổ chảy máu kìa! - Hình như cô này ở dãy phố trên ?

- Chắc đi theo trai rồi bị trai bỏ! - Coi cũng xinh đấy chứ

Trâm cảm đầu chạy. Những câu chế giễu như đuổi theo nàng. Chạy đến còn cách xa nhà chừng một quãng, Trâm mới dừng lại, lấy tay chặn ngực cho nhịp thở đỡ dồn dập. Tự nhiên nước mắt lại tuôn chảy. Trâm cố giữ không để tiếng nấc buột khỏi cô. Tất cả những việc vừa xảy ra diễn biến như trong một giấc mơ. Đầu óc Trâm lão đảo khiến nàng không còn một chút sáng suốt để nhận diện mình và phán đoán sự việc. Trâm có cảm tưởng nàng chỉ là một bóng hình mờ mịt trong đêm đen – không có lấy một tia ánh sao hy vọng! Bỗng một tiếng gọi sau lưng làm Trâm giật mình:

- Cô Trâm! Qua màn lệ mờ, Trâm nhận ra một người đàn bà hàng xóm vậy mình. Định quay gót nhưng thấy bà ta vẫy tay có vẻ khẩn thiết, Trâm

đành tiến lại, uể oải bước lên thềm gạch. Lấy cánh tay áo quệt nước mắt, Trâm hỏi nhỏ người đàn bà hàng xóm:

- Gì thế bác Tư ?

Người đàn bà khoảng chừng bốn mươi tuổi đó không trả lời, thân mật kéo tay Trâm vào trong nhà. Để Trâm ngồi xuống sập gỗ xong, bà Tư cũng kéo chiếc ghế mây thả người xuống, đối diện với nàng:

- Rồi, gặp thằng chả phải hôn ?

Không hiểu bà Tư muốn ám chỉ ai, Trâm hỏi lại:

- Thằng chả nào, bác Tư ?

- Tía mà chứ ai!

Trâm hơi biến sắc:

- Ba con ngủ mà!

Miệng tớp tớp nhai trầu, tay cắt nùm vỏ cau, bà Tư chậm rãi kể cho Trâm nghe:

- Thấy con khóc, bác tưởng con gặp thằng chả rồi chứ. Mà tay con sao kia ?

Lật úp bàn tay xuống, bây giờ Trâm mới biết mình bị trầy trụa vì cái ngã lúc này. Trước câu hỏi bất chợt của bà Tư, Trâm hơi lúng túng nhưng trấn an ngay được:

- Dạdạcon té ngoài bãi biển.

Lấy tận đáy khay trầu một lọ dầu nóng nhỏ xíu, bà Tư đưa cho Trâm:

- Xức đi con, kéo làm độc.

Trâm làm theo. Dầu nóng vừa chạm tới chỗ da trầy, Trâm nghe xót tận xương tủy, khắp thân thể. Không để ý tiếng xít xoa của Trâm, bà Tư kể tiếp:

- Lúc nãy thấy thằng chả gọi con ầm ầm rồi vác gậy đi tìm, bác nghĩ rồi rồi lại lên cơn!

Trâm lo lắng:

- Ba con đi về phía nào, bác Tư ?

- Ai mà biết. Chắc lại tạt vô quán rượu cha Sáu già rồi! Ôi hơi đầu mà thắc mắc chi!

Mặc dầu bà Tư nói vậy, Trâm vẫn sợ sệt; nàng định đứng lên đi về nhưng bị giữ lại:

- Ngồi xuống đi con, về bây giờ thằng chả đánh chết!

- Lát nữa ba con uống rượu về con lại càng chết hơn.

- Khỏi sợ! Ở lại đây với bác luôn!

- Dạđâu được bác Tư!

- Sao không ? Thằng chả đâu phảicha ruột con mà sợ làm chi!

Trâm ngẩng vội mặt lên, nhú mào, trôn trối nhìn người đối diện. Nàng không tin ở thính giác mình, giọng hơi lạc đi:

- Bácbác Tư nói sao ?

Như không chú ý lắm vào câu chuyện, bà Tư vẫn thản nhiên nhai trầu; mắt không ngó Trâm:

- Bác nói thằng chả không phải là cha ruột con. Cả con mẹ nữa! Cha mẹ gì mà ác dữ vậy ?

Trâm nghĩ có lẽ vì thương mình bị đánh chửi luôn nên bà Tư nói vậy để một phần an ủi mình, một phần trách cứ cha mẹ mình. Nàng gượng cười nói giọng bình tĩnh:

- Con có lỗi thì ba má con đánh chứcó gì đâu.

- Nhỏ Liên nhà bác không được một phần của con mà bác đâu có đánh nó dữ như thằng chả, chỉ tại

- Tại sao, bác Tư ?

- Bác nói rồi, con không phải là con ruột thằng chả với con mẹ đó. Ở đây mấy người có tuổi như bác ai chả biết! --- - Thừa bác Tư, con không hiểu gì cả.

Bà Tư không nói gì thêm, lẳng lặng đi vào nhà trong, một lúc sau trở ra với một chiếc hộp gỗ trên tay. Trâm chờ đợi trong cơn nôn nóng và sững sốt. Nàng vẫn có cảm tưởng mình đang sống trong một giấc mơ. Bà Tư, sau khi ngồi lại chỗ cũ, trịnh trọng mở chiếc hộp, lục lọi bên trong rồi lấy ra một tấm ảnh, đưa cho Trâm:

- Con nhận ra ai đó không ?

Tấm ảnh đã ngả màu vàng nhưng vẫn còn rõ hình người; ảnh chụp một đám cưới; cô dâu và chú rể tươi cười đứng giữa những người thân. Cầm hết

tâm trí quan sát, Trâm nhận ra một số khuôn mặt quen thuộc mặc dầu đã thay đổi rất nhiều theo thời gian:

- Đám cưới của bác Tư đây phải không ?
- Ủa!
- Đạo bác Tư còn trẻ quá!
- Mười bảy năm rồi đó con!
- Rồi, đây phải là bà Ba bán vải không bác Tư ?
- Ủa! Còn ai đứng cạnh bà Ba ?
- Thím Tùng, bác Long, bác Khánh, chú Sạch
- Ủa! Thế ai đứng mé trái bác!

Trâm ngần ngừ. Khuôn mặt này nàng chưa hề gặp bao giờ. Nàng cố moi trí nhớ, thăm tính trong đầu những người hàng xóm đồng lứa tuổi với bác Tư, nhưng vô hiệu ?

- Ai vậy bác Tư ?

Không trả lời câu hỏi của Trâm, bà Tư với chiếc lon sữa bò đã rỉ Sét, nhổ quết trà, lấy dùm thuốc Lào chà đi chà lại trên hàm răng đỏ ngầu. Trâm nóng ruột nhắc lại:

- Ai vậy bác Tư ?

Như không quan tâm đến vẻ khẩn khoản chờ đợi của Trâm, bà Tư hỏi qua chuyện khác:

- Con biết ai đứng hàng sau ló cái đầu giữa bác và bác trai không ?

Khuôn mặt một người đàn ông trẻ, khoảng ngoài hai mươi, với đôi mắt thật sắc, hàng lông mày rậm, tóc lòa xòa trên đài trán rộng, hoàn toàn xa lạ với Trâm. Ký ức lại được moi dậy nhưng không thể nào giúp Trâm nhận ra ai. Nàng đành chịu:

- Conkhông biết ai cả, bác Tư.

Sau khi bỏ miếng cau khô vào miệng, bà Tư nhìn Trâm:

- Tía với má ruột mà chứ ai!

Như một tiếng nổ chát chúa bên tai, một làn chớp lóe trước mắt, Trâm không còn nghe, còn thấy gì nữa – thật sao ? - Đây là cha, là mẹ ruột của tôi ? Thế còn ba ma tôi ở nhà là ai ? Tại sao tôi lại sống với những người tuy gọi là ba, mẹ nhưng giờ đây không phải là cha mẹ ruột tôi ? Đâu là sự

thật ? Vậy thì cha mẹ ruột tôi hiện giờ ở đâu ? Sao không nuôi tôi mà để tôi khổ sở thế này ? Cha ơi! Mẹ Ơi! Sao nỡ bỏ con vậy ?

Giọng bà Tư lời Trâm về thực tại:

- Ảnh chụp hồi đó tía con với lối xóm dự đám cưới của bác. Mà xưa chỗ này vắng lắm chứ không đông như bây giờ, nhưng có điều lối xóm thương nhau, ai có chuyện gì cũng tới giúp. Tía con tuy nghèo nhưng là người thiệt tốt, giúp bác nhiều lắm trong vụ cưới xin. À hồi chụp cái hình đó thì chưa có con; tía má con mới lấy nhau chừng một năm chi đó, bác nhớ không rõ. Ba Tư ngừng giọng, tèm một miếng trầu mới. Trâm cúi xuống tấm hình, cố tìm trên dung nhan của cha mẹ những nét thân yêu. Nước mắt nàng rơi trên ảnh làm nhòe đi các khuôn mặt.

Vẫn với giọng bình thản, bà Tư nói tiếp câu chuyện dĩ vãng:

- Cuối năm đó, má con sinh con. Chừng con được ba bốn tháng, tía con đưa về quê chơi, nhưng khi đi đường xebị mìnCả nhà chết gần hết; con nhờ má con ôm chặt vào lòng nên sống sót Trâm oà khóc, gập cả nửa người trên sập gối – Mẹ Ơi! Cha ơi! - Câu chuyện dĩ vãng như đang diễn ra trước mắt nàng. Những xác người chết không toàn thây, trong đó có cha, có mẹ nàng, sinh động trong tâm trí khiến nàng quặn đau. Thêm vào đó niềm hy vọng vừa nhú mầm do việc vừa được biết cha mẹ ruột liền bị dập chết trong phủ phàng càng đưa Trâm đến tuyệt đỉnh khổ đau. Nàng muốn hét thật to cho cơn đau vơi dịu nhưng những tiếng nấc nói tiếp nhau như những làn sóng cuộn cuộn trong lồng ngực khiến Trâm càng nghẹn ngào.

Thấy Trâm khóc, bà Tư cũng không cầm nổi nước mắt; bà không nhai trầu nữa, kéo chiếc ghế lại gần, nhè nhẹ vỗ trên vai Trâm:

- Nín đi con! Nín con! Dù sao chuyện cũng đã qua rồi! Nín con! Trâm ngẩng lên; khuôn mặt đầm đìa nước mắt; nàng nói như hét lớn:

- Sao bác Tư giấu con lâu vậy ?

Bà Tư hạ giọng; tiếng nói không còn bình thản như trước nhưng đầy xúc cảm:

- Tại thằng chả dọa làm dữ nếu ai cho con biết chuyện:

Ngừng lại một lúc như để trấn tĩnh, bà Tư nói tiếp:

- Mà ai có ngờ thằng chả với con mẹ đồ đốn vậ. Hồi trước hai người đó giàu có nhất vùng, nên khi cha mẹ con mất, ở đây ai cũng mừng thấy con được họ nhận nuôi. Mà cũng thiệt là kỳ, đúng là trời quả báo, thằng chả với con mẹ lấy nhau lâu rồi mà hổng được đũa con nào!

Trâm thút thít khóc, lấy vạt áo thấm mắt nhưng nước mắt vẫn tràn ra. Nàng không còn biết nói gì nữa. Trong màn lệ hình như Trâm đã thấy được khuôn mặt thân yêu của cha mẹ.

Tiếng bà Tư thoang thoảng bên tai Trâm:

- Lối xóm thấy con bị đòn nhiều, ai cũng thương định cho con biết từ lâu để con đừng ở với thằng chả nữa, nhưng ai cũng ngán, sợ thằng chả làm khó dễ. Nay bác Tư thấy conkhổ quá nên mới nói rồi muốn ra sao thì ra! Trâm không khóc nữa, nhưng đầu óc rối loạn, tâm thần tan nát. Tự nhiên nàng thấy khó thở. Chung quanh đang đảo lộn. Các vật dụng trong nhà đang nhảy múa. Trâm lắc đầu mạnh cho đỡ quay cuồng. Nàng có cảm tưởng nếu mình không ngồi trên sập gỗ và bà Tư không giữ vai nàng có lẽ nàng đã ngã gục xuống. Chợt thấy khuôn mặt Trâm tái xanh đi, mắt lơ đờ, bà Tư hoảng hốt:

- Trời, sao vậy nè ? Con có sao không ?

Môi Trâm mấp máy nhưng không thành tiếng. Với chai dầu nóng bà Tư xoa lên trán, hai bên thái dương, trên cổ Trâm rồi giật tóc mai, sớng mũi:

- Con, tỉnh đi con. Chi mà khổ thế này ?

Bà Tư đỡ Trâm nằm xuống sập gỗ, xoa dầu trên lưng ,cạo gió. Những đường tím bầm nổi lên. Tay ba làm việc, miệng bà không ngớt gọi:

- Tỉnhtỉnh dậy conTội nghiệp! Một lúc sau dần dần Trâm tỉnh lại; đầu óc đã bớt quay cuồng; tâm trí sáng suốt trở lại. Trâm định ngồi dậy nhưng bà Tư ngăn:

- Nằm nghỉ một chút đi con! Trâm thở dài:

- Cám ơn bác Tư, con khỏe rồi! Bà Tư đứng lên cất chai dầu. Trâm ngồi dậy, sửa lại áo, lấy tay cào cào mái tóc; đôi mắt không rời tấm ảnh:

- Bác Tư à

- Chi con ?

Trâm ngập ngừng:

- Cho contắm ảnh nàynghe bác Tư.

- Con cất kỹ kéo thẳng chả mà biết nó đập con chết! Im lặng một chút như để suy nghĩ điều gì, bà Tư nói nhỏ với Trâm:

- Hay con qua ở với bác ?

Trâm cảm động, chớp mau mí mắt nhìn người đàn bà hàng xóm giàu tình thương, nhưng nàng không biết trả lời ra sao, thoáng nghĩ nếu mẹ mình còn sống chắc cũng khoảng tuổi này. Thấy Trâm làm thinh, bà Tư hỏi thêm lần nữa Trâm mới do dự đáp:

- Dạdạbác để consuy nghĩ! - Suy nghĩ chi nữa. Thẳng chả đâu phải là cha ruột con thì ở chi. Về với bác, dù sao bác cũng là bạn củ của mẹ con.

Khuôn mặt mẹ lại hiện về – hiền từ và bao dung; đôi mắt long lanh giọt buồn như đang trùu mến nhìn Trâm xót xa – Mẹ! Trâm như quên hẳn câu chuyện đang nói dở dang với bà Tư. Bây giờ thì Trâm thềm được ngồi một mình, trong thinh lặng tuyệt đối để chỉ quán quít với hình ảnh của cha, của mẹ gia tài của nàng còn lại chỉ có thể – vũ trụ Này không còn nữa! Lúc sau, Trâm xin phép đi về; bà Tư vội vã:

- Ngồi nghĩ chút nữa, con!

- Con khoẻ thật rồi, bác Tư!

- Chắc thẳng chả cón bên quán rượu, con về kéo thẳng chả bắt gặp!

Câu nói của bà Tư vô tình khơi dậy một thực tế: tiếng roi quất, những câu chửi tục tằn, bộ mặt thú dữ bu đầy trong tâm trí Trâm. Nàng khẻ rùng mình.

Đứng trên thềm nhà, nhìn bóng dáng bé nhỏ của Trâm đổ dài xiên xiên trên mặt đường gạch, bà Tư thở dài thương hại. Bà thầm cầu trời cho con nhỏ về nhà không bị đánh đập.

Nắng chiều đã ngã thấp xuống thành phố.

o o o

Nhưng Trâm đã không về nhà. Nàng đi ra hướng biển. Tâm trí nàng tỉnh táo trở lại. Đôi mắt khô ráo nhìn hai dãy nhà trên hè phố. Gió từ biển đưa vào mát lịm. Tiếng sóng ì ầm đã văng vẳng nhập vào thính giác Trâm. Nắng thật dịu về những nét loang lổ trên những mái nhà và trên những

ngọn cây me đã rụng lá. Sự sống đã yếu dần ở thành phố miền biển về chiều. Nhưng Trâm, nàng như muốn thu hết vào trong ký ức – như những hình ảnh cuối cùng dấu ái cần được bảo bọc, giữ gìn cho vĩnh viễn theo thời gian.

Khi đi ngang qua một căn nhà quen thuộc, tâm hồn đã chùng xuống của Trâm như được bất ngờ kích thích với sinh động. Tim Trâm đập mạnh trong lồng ngực. Nhìn cánh cửa của căn nhà đóng im lìm, Trâm có cảm nghĩ tất cả những kỷ niệm thân ái đã được ươm trồng trong đó cũng đã bị chôn vùi trong huyết sâu – chả còn gì để nhớ, xa rồi tất cả – vĩnh biệt. Nhưng, dù tâm trí Trâm thì thầm nhiều lần vĩnh biệt, vĩnh biệt và dù đôi chân của Trâm đi vội vã như trốn chạy một nơi ghê rợn, nhưng một khuôn mặt vẫn hiện hữu trước mắt Trâm, dõi theo từng bước đi của nàng; nhất là đôi mắt sao buồn ray rứt nhìn nàng. Bất giác Trâm khẽ gọi: chú Tuấn!

Đôi chân Trâm vẫn cử động – như trong cõi vô thức – máy móc – trong khi tâm trí Trâm lại bận bịu với những ý nghĩ: chú Tuấn, chú thật tệ! Không ngờ chú chóng quên! Chú đi và chú đang vui với những hoa lệ của thành phố, với những diễm kiều của bao cô gái xinh đẹp, quý phái. Trâm cũng chẳng trách chú đâu, bởi vì Trâm chỉ là một cô gái nghèo, mồ côi và rất tầm thường. Có điều hơi oán chú là bởi chú đã hứa viết thư cho Trâm mà lại không giữ lời thề thôi! Bây giờ với Trâm chả có gì lưu luyến bởi vì tìm gặp được cha mẹ thì Trâm cũng vĩnh viễn trở thành mồ côi. Chú đâu có ngờ chuyện này nhỉ. Mà chính Trâm cũng chẳng bao giờ nghĩ người đang nuôi Trâm lại không phải là cha mẹ ruột Trâm. Chỉ một buổi chiều mà bao nhiêu bất ngờ xảy đến với Trâm : mất chú và mất cha mẹ! Trâm chỉ là loài rong biển thôi chú nhỉ ? Vô định trong lòng đời và vô nghĩa trước mắt chú! Chú Tuấn! Thật cũng may cho Trâm khi chú chưa hề biết một tí gì về tình cảm của Trâm dành cho chú dạt dào như đại dương và triền miên như sóng biển, chú ạ! Trâm đã không có tình thương trong gia đình, đơn độc cho đến khi gặp chú – tưởng loài rong biển nay đã có tảng đá khổng lồ để bám, nhưng Trâm đã bị ảo tưởng làm ngầu đục sáng suốt. Tất cả chỉ là bọt biển mà thôi! Tuy nhiên Trâm cũng không hối hận đã sống trong ảo tưởng, bởi vì dù sao những ngày tháng ngắn ngủi đó với Trâm cũng đã quá thần tiên, cho Trâm

tạm quên được phần nào thân phận bèo bọt của Trâm. Nhưng khi chú đi rồi, Trâm mới nghiệm thấy chú hiện diện khắp cùng đời sống, trong từng hơi thở của Trâm. Chú đâu ngờ “cô cháu bé nhỏ” của chú lại quay quắt với những nhớ nhung, chú nhỉ – đến nỗi có những chiều lang thang nhìn đâu Trâm cũng chỉ thấy bóng hình duy nhất; mọi người trước mắt Trâm đã biến để thành một khuôn mặt dấu á. Nhưng nhớ để mà nhớ, ray rứt chỉ để ray rứt một mình, chứ có ai thân thuộc đâu để mà tâm sự, mà kể lể! Chú Tuấn ạ, người ta bảo những đứa trẻ nghèo khó trưởng thành sớm về tình cảm. Đúng vậy chú ạ. Trâm biết mình đã ngậm trại đắng trong miệng. Và Trâm biết rõ chú đã làm rụng sớm trai xanh trong Trâm. Mà chú không biết! Vĩnh biệt chú nhé! "Nghìn trùng xa cách đời đứt ngang rồi, Còn lời trần trối, gửi đến cho người Nghìn trùng xa cách, người cuối chân trời. Đường dài hạnh phúc, cầu chúc cho người" Trâm đã ra tới bãi biển. Gió thổi rồi bời tọc nàng. Sóng đánh vào ghềnh đá từng bọt trắng xóa. Ngoài xa, mặt trời xuống gần sát đường gạch chân trời, đổ ánh sáng đỏ rực chan hòa trên mặt nước. Trâm đưa tay giữ vạt áo, tìm một tảng đá để ngồi. Không hiểu vô tình hay hữu ý, nàng chọn đúng tảng đá mà trước đây nàng đã ngồi cho người họa sĩ vẽ trong ngày gặp gỡ đầu tiên.

Tiếng gió, tiếng sóng trộn lẫn trong nhau âm ì độc điệu. Thủy triều dâng cao, bao quanh các tảng đá.

Trâm lấy trong túi áo ra tấm hình; miệng kêu thầm « mẹ ơi ! ». Nước mắt ứa ra, chảy dài trên má. Lòng chùng xuống nghẹn ngào – Mẹ ơi! Cha ơi! Sao bỏ con côی cút thế này ? Sao cha mẹ không cùng đem con đi mà để con ngập chìm trong phủ phàng của dòng đời ? Người ta tàn nhẫn với con để con phải bỏ rơi những ngày tháng đẹp của tuổi vừa lớn, nhưng đau xót nhất là họ đã đẩy con tới chỗ oán hận tình gia đình, hoài tình cha mẹ với con cái. Thì ra người ta không phải là cha, là mẹ thật của con nên mới nhẫn tâm đánh đập, chửi rủa con như thế. Con vẫn tin chắc rằng không có người cha, người mẹ nào lại có thể ghét bỏ con mình. Và điều con tin đã được chứng minh trong việc tìm ra sự thật chiều nay. Nếu cha mẹ còn sống, chắc chắn con đã không bao giờ bị một trận đòn nào, bị nghe một câu rủa tục tằn nào. Cứ nhìn khuôn mặt của cha mẹ trong tấm hình này, con biết cha mẹ của con

hiền từ và bao dung lắm. Nếu cha mẹ còn sống, chắc hẳn con đã được sung sướng, hạnh phúc lắm, sống sung mãn trong tình thương, hơn cả mấy nhỏ bạn của con. Nhưng con đã không được may mắn với điều mình mơ ước.

Giờ đây cha và mẹ có nhìn thấy con của cha mẹ cô cút không ? Hãy đem con đi! Cho con được ấp ủ trong lòng mẹ, nép vào cánh tay che chở của cha! Con không còn thiết gì ở cuộc sống này nữa, bởi vì cuộc sống này đã không có cha, có mẹ của con, tức là đã mất hết tất cả. Con muốn được về với cha mẹ để đời đời được hạnh phúc trong tình thương rạt rào của cha mẹ, để được cha mẹ ươm cho con những giấc mơ thật đẹp, vĩnh cửu

Tiếng sóng vỗ như một điệu nhạc, mời gọi – "Lòng mẹ bao la như biển Thái bình dạt dào. Tình mẹ tha thiết như đồng lúa chiều rì rào" Biển ơi! Hãy đón Trâm và đưa Trâm về với cha mẹ, để Trâm bỏ lại đằng sau niềm đau cô độc và để Trâm được sống đúng với nghĩa của tên Trâm – rong biển! Trâm từ từ đứng lên, leo xuống ghềnh đá, nương theo tiếng sóng – tôi là loài rong biển, tôi phải về với biển cả – Trâm bước đi thật nhẹ nhàng. Nước cuốn lấy lưng chừng chân – Hãy đón Trâm, đem Trâm đến vùng hạnh phúc với cha, với mẹ của Trâm! Rong biển ơi, ta đang về với các người đây vì ta cùng một loài với các người! Hay quán lấy thân xác ta để loài rong biển chúng mình không còn trôi dạt vô định nữa! Trâm vẫn tiến từ từ ra xa

Bỗng

- Trâm! Trâm!

Trâm giật mình, choàng tỉnh. Nàng hoảng hốt như đang chơi vơi trong khoảng không. Không còn tự chủ được nữa, nàng ngã chìm xuống nước, bị sóng cuốn tròn.

- Trâm! Trâm!

Một người đàn ông vừa hét gọi vừa lao mình xuống biển.

Trâm được kéo lên, ho sặc sụa. Người vừa cứu Trâm dìu nàng lên bãi cát:

- Cháu làm gì vậy ? Bộ cháu điên hả Trâm ?

Trâm òa lên khóc, nước mắt.

Giọng nói thật ấm, thật ngọt quen thuộc êm vang bên tai Trâm:

- Đừng khóc nữa Trâm. Mọi chuyện đen tối kể như hết rồi. Cánh tay rắn chắc vòng ngang người Trâm. Nàng thấy ấm áp, ngược mắt trách hờn, nhưng tia nhìn vẫn không khóa lấp được sự trù mẫn, thiết tha:

- Saosaochúkhông viết thư choTrâm ?

- Lên Sài Gòn chú mới sức nhớ là mình không có địa chỉ củaTrâm.

Giọng Trâm buồn buồn, ngập ngừng:

- Chừng nàochúlại đi nữa ?

- Khi nàocó cả Trâm cùng đi! Trâm nói trong hơi thở:

- Anh!

- Em!

Hai bàn tay tìm nhau, xiết mạnh.

Bỗng Trâm hoảng hốt:

- Chết!

Tuấn cũng giật mình:

- Gì vậy ?

- Tấm ảnh củacháuem ở dưới biển!

Ngoài xa, chiếc hình chỉ còn là một chấm trắng nhỏ, ẩn hiện trong làn nước xanh mát.

Trâm phụng phịu:

- Bắt đền anh đó!

Xoay người Trâm lại, Tuấn nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của người thương bé nhỏ:

- Chúng mình nên cho chôn vùi hết dĩ vãng đen tối để khởi sự tạo dựng tất cả những cái mới của tương lai. Em bằng lòng không ?

Nước mắt dâng lên long lanh, Trâm gục đầu vào vai Tuấn, nghẹn ngào không nói được lời nào.

Tia nắng chiều cuối cùng đang thoi thóp ở chân trời màu xám. Sóng biển rì rào như đang thay đổi cung điệu.

Trên nền trời vì sao đầu tiên đã mọc

HOÀI MỸ

Sài Gòn, ngày 12-5-1972

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)